

საგჭოტთა ზელოვნება

ISSN 0132-1307

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

1

საქართველოს სსრ კულტურის სამინისტროს
უძველესი შუბანი

1988

საკრებულო

№ 1
1988

გიორგი ჩარკვიანი

სკილოები

ფანტასტიკური პიესა ორ მოქმედებად

მოქმედი პიესები

ლონ (კაკილო) კარლოს ძე ბოლოფართე — კორპორაციის დირექტორი, სამოციოდ წლის ლუი-ნიკოლა დავუშვილი — მისი პირველი მოადგილე, ორმოცდაათიოდ წლის მურად მუსტანავის ძე გრუშიძე — პირველი მოადგილის პირველი მოადგილე, ორმოციოდ წლის

მიშიკო ნეიძე — ოცდაათიოდ წლის ფიქსიშვილი ქალიშვილი — ცხრაშვიდი წლის კონსტრუქტორი — სამოცდაათი წლის ბნელი პიროვნება — უფრო ახალგაზრდა, ვიდრე ბებერი

ბოკაული
კაკრალი
დახლადარი
ორი სხვა ბნელი პიროვნება

მოქმედება წარმოებს პლანეტა ვენერაზე, ანუ ასპიროზე, ესე იგი მთიებზე.
მოქმედების დრო — მარსიანული

პირველი მოქმედება

პირველი სურათი

ლონ (კაკილო) კარლოს ძე ბოლოფართეს კაბინეტი. კაკილო სავარძელშია წამოწოლილი. შემოდიან ლუი-ნიკოლა დავუშვილი და მურად მუსტანავის ძე გრუშიძე.

კაკილო. (ნერვიულად) გვეშველა? როგორაა საქმე?

მურადი. ნუ აფორიაქდებით, გაუფრთხილდებით ჩანართელობას. იგი ხომ განუყოფლად ჩვენი ცხოვრების ნების მონახულებას ეცუთვნის.

ლუი. უოლიფერა გარკვეულია.

კაკილო. თქვი მაღე.

ლუი. რავარც აგენტურა გვაცნობებს, თქვენთან ტელეფონით ლანარკის შემდეგ საუბრელოაო, უწინაესი შეფის მეუღლე შუალედური შეფის ცოლს დაუკავშირდა და უკმაყოფილება გამოთქვა.

კაკილო. რაო, რა უბრძანებია?

მურადი. დამშვიდდით, თქვენო ბრწყინვალეებო.

ლუი. აგი ლეონ ბოლოფართე თურმე ჩემს დღეობაზე რაცხა აღმასებით მოოქვილ, ძველსძველ, ვიცხას საფლავეში ნაგდებ ოქროს გვირგვინის ჩუქებებს აპირებო. ამ ვენერაზე რა ვეღური ხალხი ცხოვრობსო — თხუთმეტი წელია სულ ოქროს და ზრილიანტებს მჩუქნიან. პირდაპირ არ ვიცი, სად წავიღო ამდენი სამაულო, კარაღებში და სკივრებში ადგილი აღარ დამჩნაო.

მურადი. ეს აღმაშფოთებელია. მოდი და გულზე ნუ გასვლები, როდესაც არსებულ კანონებს დარღვევ; ერთგვარ რისკს ვასწევ, ფეშქაშს მიართმევ და მასზე წიხლს დაგაკარებ.

კაკილო. ხმა! კრინტი! რას რომაე და ვისზე? იქნება გაიგონოს ვინმე და იფიქროს, რომ მე ვასწავლე ამგვარი მკრებელური ლათიები. შენს გამო რატომ უნდა დამიჭიროვ? ნინო წმინდას სწორი ქალია უწინაესის მეუღლე. ის რომ არა, მე აქ ვინ დამინშავდა ან ვინ გამაჩერებდა.

ლუი. გაუმარჯოს უწინაეს შეფს და მის მეუღლეს!

მურადი. ამინ! სხვანაირად აღიქვით ჩემ ნათქვამი. ლეონ კარლოვიჩი. ხომ მოგეხსენებათ, რის ვიავალახით წავართვით ეგ გვირგვინი იმ გვირგვინულ პროფესორს. თოხი ათასი წლის არისო, შუმერების ნახელავიაო... ზოგიერთი მუსიკის დოკუმენტის, უილაკობის წყალბოთი (გადახედავს ლუის) საქმე იქამდე მივიდა, რომ იძულებული შევიქმენით ფულაც კი შეგვეძლია — ერთ გირვანჯაზე ერთი კრუფიერიო. არქეოლოგმა არაფრით არ ქნა — საზოგადოებრივი საუბრება გახლავითო. ჩემი განკარგულების თანახმად მაშინ მიღებულ იქნა ზომები, რომლებიც თავიდანვე უნდა ყოფილიყო მიღებული, და ოპერაცია ამდენხან არ გაჩანჯლდებოდა. პროფესორი მივაბრძანეთ შრომით-გამასწორებელ დღეებში, სადაც ბოლოსდაბოლოს ხელს მიყოფს საზოგადო-სასარგებლო შრომას, ხოლო გვირგვინის კონფისკაცია მოვახდინეთ.

კაკილო. მოკეტე. მართლაც ვის რა ჩანდად უნდა სხვის საფლავეში ნაგდები ნივთი. რა უკუღმართია ცხოვრება! ამ წერილმანის გამოცხადებით შეიძლება ორმილიონიან სკამიდან ჩამოშაპანდურონ.

ლუი. დამოშინდით, თქვენო ბრწყინვალეებო! თქვენით ყველაფერი მოკვარახვინდა. რავარც იცით: უწინაესის მეუღლემ გუმინდამ ყველა პასუხისმგებელ ბიჭებს დოურეკა — სიას აღგენდა ვინ რა უნდა მომიძღვნას წმინდა ანგელოზის დღესო. გაუგებ-

რომა არ მოხდეს და ორი ერთნაირი ნივთი არ შე-
იმარჩონო.

მურადი. მოსაკითხების შემადგენლობის კორექ-
ტირება მოახდინა.

ლუი. აგენტურა იტყობინება, რომ ამის შემდეგ
გული ამოვადლომა, ცრემლად დაღვრილა — არავის
ტვინის განძრევა არ უნდა, სულ ოქროს მატენიანო.
სახლი კი არა ოქროს საბადო მაქვსო.

მურადი. ნაძვილი კლონდოკი.

კაკილო. კიდევ რა უთქვამს?

ლუი. ბოლოფართის საჩუქარი სხვას მირჩევნიაო.
ასეთ თუ ისეთ ვითხი ათასი წლისა და ჩვენი ჭავა-
ირჩების ნაცოდელიარი არ არიო. მარა გასად თუ
რაცხა ორგინადლური, უჩვეული არ მიზბაძო, თავის
თავს დააბრალოსო. მოვბოლოთა და შრომის წიგნაც
გავუფუჭებო.

კაკილო. რა გემო ჩაატანე მაგ სიტყვას — მოვ-
ბოლოთავო.

ლუი. აგი სიტყვა უხმარია.

კაკილო. სხვა ეხმარა თუ გინდა, გახევა და გაფ-
ხრეწა რამ განახსხვა. ეს მინდოდა ახლა მე? ძილი
უნდა გავკრიო. რესტორანში გაშლილ სუფრასთან
იმანე უფრო ვიჯარო, რანაირი ძღვენი ვუსახარო
(წამოცდება) იმ ფეხმსხუბუქ ქალს (მუბღში იცემს
ხელს). სულ ამგზნია დავთრები, შეფო, ნუ მიწყენ,
შეფო, შემინდე (მარცხენა ხელით პირჯვარს გადაი-
წერს).

მურადი. ნუ ღელავთ, თქვენო ბრწყინვალეებ.
თქვენი ტვინი წყალბადის ბომბივით ძლიერია, ევერე-
სტარე უფრო მაღალი და ამ რთულ ამოცანას თავს
გაბრძობებს. (გრძნობთ) ჩვენი კი თქვენი წახმარებო,
თქვენი, შეიძლება ითქვას, შეულობლები — მე, მუ-
რად მუსტანაგის ძე გრუშიძე, და ლუი-ნიკოლა და-
ვუშვილი — განა კირაში მიგატოვებთ? გვიმსახუ-
რებო, გვიყვებო, გვიმონებო. მთელი ჩვენი სახელოვანი
კოლექტივი, მთელი ჩვენი „მაყუთგაღუნეკობრაკია“, ანუ
„ფულდენი“, როგორც მას სააღერსოდ ვეძახით,
დარჩენილ დროს უკლებლივ იმას მოახმარს, რომ
ამოღურჩიოს და მთართავს ღირსეული არმადანი უწე-
ნების მეუღლეს.

კაკილო. რა მივართვით, იმის დადგენა ძნელი,
თორემ შოგნა არ გაგვიპირდება.

ლუი. არ ვიყო მე თქვენი პირველი მოადგილე და
აგი (მურადზე) არ იყო თქვენი პირველი მოადგილის
პირველი მოადგილე, თუ საღამომდე არ დავადგინეთ.
დაგენძილავები თუ გინდა, კაკილო ბატონო.

კაკილო. ვინაა, ბიჭო, შენი კაკილო.

ლუი. უკაცრავად, ლენო კარლოვიჩი.

კაკილო. თანახმა ვარ, გავმასოთ, რამდენი მო-
დის?

ლუი. ათასი ლუიდორი. (ხელს დაკრავს) წივი-
დით აწი, მუსტანაგოვიჩი (მიღიან).

კაკილო. (მარტო). ხალხს როგორ ვუყვარვარ!
რაც თქვენ ახლა, ლიტონი სიტყვები კი არ იყო, უე-
ჭველად მოითქვებენ რამეს. თუმცა რაკომ არ უნ-
და ვუყვარდეთ. არ ვიღვარ თუ? მთელი კორონა-
ცია ავაშრე-დავაშრეწე, სამი ოფიციალური და ოხუ-
მთები არაოფიციალური სამაქრო გავხსენე, რეს-
ტორანების სათვალავიც დაკვარევი, იმდენია, სულ
ახლახანს მწუობრში ჩადგა თანამედროვე ექსკსართუ-

ლიანი ფეხსალავის მშვენიერი მრგვალი შენობა, ხო-
და, მე უნდა გამაგლონ აქედან ეს ამავდარი კვიცი?
ნახევარ ვერნას ვარჩენ. თუმცა ვინ დაგიფასებს —
მოგამობენ ხვალ და შენი მოსიყვარული ჩვენი ქალს
გიშვლის. მოხსნის დღეს რომ წარმოვიდგენ, რანა-
ირად მომეშამება ხასიათი... (აღწყოთებით) ოქრო
დამიწუნა! ორიანი ნატიანი საჩუქარო. სასულიერო
სკოლაში მაწეპირებინებდნენ ასეთ რადაცას, გავიხ-
სენო ერთი... „ნუ მისცემთ სიწმიდესა ძალთა, ნუცა
დაღუფთ მარგაობტა წინაშე ღორთა“. (შეკრებდა)
თუცა რას ვბოდილობ! ვინ იცის, აქ სადმე მიკრი-
ფონია გადამაღული და მისმინენ. (ხამალა) რა
ბედნიერი ვარ, რომ უწენაისის სისტემაში ვმუშაობ.
შეუფე და მის მეუღლესე ჭკვიანი აღმანიანი არა-
სდროს დაბადებულან და, რასაკირველია, არასდროს
დაბადებთან. (რეკავს ტელეფონი) ვაიმე! (ყურმილ-
ში) დიახ! ააა, შუაღელდრო შეფ, დღლა მშვიდობისა.
თათბირა? სიტყვი უნდა გამოვიდე? საღამო გეგავ-
სენდით — ქვეყნის საქმეებში მაქვს. ხალხმეფოვო-
რივი მნიშვნელობის საკითხი ოპერატიულად უნდა
გადავქრა. უწენაისის მიითებება? დესწრება თვითონ?
კარგი, კარგი. (გელექტრონს ლილავს თითს დააქურს.
გისმის ხმა: „გისმინებ“) შემინდე ჩემთან, ნივთე.
მიშიკო ნეიძე (შემოდის). რას მიბრძანებთ,
თქვენო ბრწყინვალეებ?

კაკილო. რაგა ჩვენი მრავალტირაფიანი გავეთის
საქმი?

მიშიკო. ძალიან ბევრი სიმძლეები გვაქვს. პირ-
ველ რიგში...

კაკილო. აა-აა-აა! არავითარი! ლაუბობისთვის
სადა ვვცლითა. ამხელა მასშტაბის, თამამდ შეიძლება
ითქვას, სიკვდილ-სიკიცხლის პრობლემაა გადასა-
წყვეტი და ამ დროს მოგვერდი გინდა გამიკეთო?

მიშიკო. რა პრობლემა?

კაკილო. ის შენ არ გხებება. უყურე ამას, ყვე-
ლაფერიც ცხვირი უნდა ჩაყო.

მიშიკო. აბა წავიდე?

კაკილო. ვინ გითბრა წადიო, შე ჭიბეგახეცი-
ლო. ჭრ დავალბა არ მომიცია და გაქცევის აპირებ?

მიშიკო. მიბრძანებო, ბატონო.

კაკილო. (აღღებულად). ხვალ შესდგება პასუ-
ხისმგებელი ძმბიბების დახურული თეორიული თა-
ბობი, რომელიც მრავალ საჭირობოტო საკითხს
განხილავს. მე გამოვალ სიტყვით თმაზე „ქრთამი,
როგორც საყოველთაო კეთილდღობის აუცილებელ-
ლი ფაქტორი“. ამ სიტყვას შენ დამიწერ. ხომ გი-
ხარია, ამხელა უშველებელ ნდობას რომ გიცხადებ?
ასეა, მიყვარს ახალგაზრდობასთან მუშაობა, მომავალე
თაობის აღზრდა.

მიშიკო. მე ქრთამისტიკის არც თეორიის და არც
პრაქტიკის არავერი გამეგება. თქვენი ფუძემდებელი
აზრები მითხარით ან თუხისხის სახით ჩამომიწერეთ,
რომ შემდგომ გავშალო.

კაკილო. რაო, რაო, ჩამომიწერეთ? აბუჩად მიგ-
დებ? მამასხარავებ? მაგ სიტყვებისათვის უნდა მოგ-
ხსნას ცაცმა სამსახურიდან და ქუჩაში გავაგდოს, აქ
იმტომ ვაჩრებ, რომ, რასაც დავავალბე, დაწერო.
ხეირიანი შენ ვერაფერი ისწავლ და ქვეყანაზე და
ბღაჯანს მაყუდებო? (განაჩხლდება) შენისთანაა განათ-
ლებულბები ბუწეზივით ირევიან ქალაქში და კარებს

მიმტრევენ — სამსახურში მოგვანყო, ლეონ კარლოვი, და ან დროს კორპორაციაში ნაწყოლომდელ მიღებულ მილიონ რასა მკადრებს მე — ერის მოქირისუფლეს, უნიფხვების შემქნეს, მოციქულთა სწორ კაცს — დაქეი და დაქაბნე რადაცაო. ხვალ ეგება ისეკ მიოხრა, ხარაზობას და თერძობას მიუე ხელიო.

მიოიკო. რა შუაშია, თქვენი ბრწყინვალეობა.
კაკილო. ხმა ჩაიწყვიტე! (ფეხებს გამოყოფს) რა მაცვია ფეხზე?

მიოიკო. მოკასინები.

კაკილო. ვინ შეეკრა თუ იცი? ხარაზმა. მარა იმას კი არ აცვია, მე მაცვია. (კოსტუმზე მოივლებს ხელს) ეს კოსტუმი ვინ შეეკრა?

მიოიკო. თერძა.

კაკილო. მერე ვის აცვია? მე. შენი თავი იმ ხელონებზე უყეთესი ხომ არ გგონია? იმათ უნდა ჩამაცვან და დამახურონ, შენ კილევ მეცნიერული შრომები დამიწერო, რომლებსაც მე წვითობხავ.

მიოიკო. მე გობოვით გავიშვეცაო, თქვენი აზრები გუთქვათ, რას ფიქრობთ ამ თემის ირგვლივ...

კაკილო. (თანდათანობით მშვიდდება). რა ოხრად მქირდება ისეთი თანამშრომელი, ვისაც საკუთარი შეხებულებები არ გააჩნია აქტუალურ პრობლემებზე და მე შემომჩერებია პირში. სხვისი ნასუფრალით გინდა ფონს გახვიდე? ვერ მოგართვეს. აქ იმიტომ კი არ დამხვებს, რომ ვიარაგოვნი და სამუშაოს მივაჯუნდ. მე ირგვინაზორი ვარ, ესე იგი, ბრძანებები უნდა გავცე, ვილაცა სამუშაოზე მივიღო, ვილაცა მოვხსნა, ტელეფონით ვილაპარაკო, უფენავს შეფთან ნარდი წვაგო, როცა თამაში მოუნდება... აი, ამით ვჭამ პურს. აბა სად გგონილა, რომ აზროვნებით და მუშაობით დიდი ფული კეთებოლავს.

მიოიკო. თქვენზე ამბობენ, ხალხის მოსარჩელე და მოქირანახულიაო...

კაკილო. ვარ, აბა არა ვარ! შენ ის ხომ არ გგონია მოქირანახული, ვინც დღე-ღამეს ასწორებს, ჯანს თითონაც იგდებინებს და სხვასაც აგდებინებს. არა, ბუკუქალავ, არაფერი შეეგვალოს. ხალხის მოქირანახულე იგია. ვინც უყოვლ კაცს მისცემს უფლებას, რაც სურს ის აკეთოს. ჩემი დავებლები შეასრულე ოღონდ და მერე კისერი გიტეხია. თუ გინდა ქაფე, იჯობაგე, ჩაიჯიბე, ბუხე არაყი, უნასყო ქალები ლოშინე. თუ მაინცდამაინც ვერ ისებდე, კაცოე მოკალი — მაგი არ მინდავლეგება. მდვიელი კი არა ვარ, ისეთი რამე დაგიშალო, რაც ადამიანის ბუნების თანამყოლია. წუთია წუთისოფელი და ცხოვრების ლაზაით არ უნდა შეიგარძნო?! მე გამომართეთ ხელი და თუნდაც ცა დაგმობოხათ თავზე და ვენერა გაგებოქიათ. ისე რაჯა გავბრძიულები, რომ სხვის საქმეში ჩავერიო. აი სწორედ ამიტომ ვუყვარვარ ხალხს. შენც ხომ გიყვარვარ?

მიოიკო. (თავს ძალას ატანს). მწყალობელი ხართ ჩემი და...

კაკილო. ხალხის სიყვარულია ჩემი ღვაწლის ერთადერთი საზღაური. ღამეებს ვტეხავ — პრეფერანსს ვთამაშობ, დილით უძილარს თავი მისვდება, მგარჯან როგორც კი გამახიენდება. რომ ხალხი მდღერთებს, გამოყოცხლები, თითქოს შხაბი მიმღოს, ვჭამ ხაშს და ხალხიანი ვწვები ლოგინში.

მიოიკო. შეიძლება წავიდე?

კაკილო. წადი, გენაცვალე. ის მეცნიერული ნაშრომი ორ საათში გადაეტედილი მომიტანე. დიდი ფილოსოფია არ ქირდება მაგას. ბოლომდე შეიქმნე როგორც უბადლო პრაქტიკოსი-მექრთამე ორ-სამაზრს მოგავდი. ვთქვაო, სამსახურში ვინებდა კაცს და ის, რა ისეკა უნდა, მძიდვებ ქრთამს. ეს მოქმედება ქმნის ჩემსა და იმ კაცის კეთილდღეობას. ჩემსას რატომ — არ უნდა ახსნა, იმისას რატომ — ახლა გეტყვი. იმას რომ ქრთამი არ მოეცა, ჩემს ფეხებს მივივლებდი სამსახურში და ოკახი შიმშილით გაუსწულდებოდა. ერთი წუთით დავუშვათ შეუძლებელი რამ — თითქოს ყველამ პირი შეიკრა და ქრთამს არავინ არ იძლევა. დაავიკრდი, რა ქირის დღე დაატყუდება ქვეყანას. პირველ რიგში ჩემმა შესანიშნავმა ცოლ-შვილმა კორპორაციის დირექტორის ნამცეცა ჯამაგირით უნდა დაიკაყოფილოს მწარდი მოთხოვნები. ვამოვა აქედან რამე? არ გამოვა... გარდა ამისა, ჩვენს საწარმოებში დაღებიათ, ვინაიდან უქრთამე მე პრინციპულად არავის არ მივივებ სამუშაოზე. ცხაღია, ჩვენ პროდუქციას სხვა საწარმოებს ვეღარ მივაწვდიოთ, მაშასადამე, ისინიც დაღებიათ. მთელი მრეწველობა გაჩერდება, ამის გამო სოფლის მეურნეობა გაჩანაღდება და მომხმარებელი რაღაც იყიდის მაღაზიაში? ღომინოს ქვები წახანავე ერთმანეთის მიყოლებით არ დიგაწყვია? წინას რომ თითი კრა, ხომ იცი რა მოხდება? ჯაკე იგავე ამბავია. ამის შემდეგ როგორ იქნება ექვი შეეგაპაროს, რომ ქრთამი არის საზოგადოებრივი პროგრესის გადამწყვეტი მამოძრავებელი ძალა.

მიოიკო. (ქვეტყვის). ნათელაა ყველაფერი, წავიდე მე (მიდის).

ლუი. (შემოდის, მას მოყვება კონსტრუქტორი — ნინოი კაცი, ბაბალი. ილიაში ქალაღის გრავინილი ამოუჩრია).

კაკილო. (შემოსულებს ვერ ამჩნევს). ახეა. დაე? ლაპარაკები ფართო მასების წარმომადგენელს და ხასიათზე მოხვალ, ისიც კი დაგვიწყუდება, რომ საჩუქარია ამოსარჩევი და ამ საჩუქრის ბეწვე კილია შენი კარიერა.

ლუი. (ჩახველებს). თქვენი ბრწყინვალეობაც, ძალიან უყაცარავად გახლავარ, მარა ამ კაცმა სული ამოიარჯავა და რა ვუღოვო ვერ მიაზრია.

კაკილო. ვინაა, რა უნდა?

ლუი. კონსტრუქტორია. ბალახის საქრელი მანქანა გამოიგონა. თავის დროზე მოგახსენეთ.

კაკილო. ააა. მასხოვს, მასხოვს. მერე რაზეა მოსული — ხომ უთხარი ოფიციალური უბარი?

ლუი. ვუთხარი რომელია. მარა აბდალი ყურად იღებს გაგებულად ადამიანის ნათქვამს?! დოუსეთა ზემდგომ ინსტანციებში არჩევის გზავნა. ის ვერ მიწავა, რომ იგი არაზები ჩვენ გვიბრუნდებოდა ასეთი რეზოლუციით — შემამწმთ და არაფერა არ მოგვახსენოთ.

კაკილო. ესე იგი ინტრიგანი და ანონიმშიკია.

კონსტრ. როგორ მკადრებთ. მე სამართლიანობას მოვითხოვ...

ლუი. დაცხრი შენ, ბიძია. რა უფლება გაქვს უშუალოდ რომ მიმართავ ამოდენა თანამდებობის პირს? რაღაც სათქმელი გექქება, მე მოიხარო და გადავეცემ. იმას მოგახსენებ, ლეონ კარლოვიკი, რეზოლუციის

თანხმად ამას გავივუძახებ და შევამოწმებ, მაშასადამე, სამსახურიდან გავაპირებ რაღაც. საპირველით ავი ვაქ- მარე, ვიფიქრებ ქუას მოეგება-თქო. შენც არ მომი- კვდომ.

კაკილო. არ დაიშალა?

ლუი. სულ ბეჯნად იქცა. საოცარია, ამდენ ქა- ლდებს სად შოვალობდა.

კაკილო. რაკი კონსტრუქტორობას ჩემობს, მა- შასადამე გულისხმობს, რომ ტვინი ექვს. მაგრამ თუ- კი ტვინი გაჩნდა, იმას როგორ ვერ მიხვდა, რომ თავზე ვერ გადავახატებოდა. კაცი ამისთანა უბრალო რამეს რომ ვერ მიხვდება, ის მანქანას გამოიგონებს? მეტი არ იქნა ჩემი მტერი!

კონსტრ. რე მხოვთ განიხილოთ პროექტი, ერ- თი საცდელი ეგზემპლარი დამაშალოთ, აი ნახავთ რა შედეგებს მივიღებთ.

კაკილო. გადავიტო მგ ელისონს, რომ ჩვენ მა- გის გიფორს იდეების მატერიალიზაციას არ მოვახ- დენს საზოგადოებრივი სახსრების ხარჯზე. საცდელი ეგზემპლარი მომიწოდო! (მკაცრად) ამდენი არ იც- ის, რომ სახელმწიფო სახსრების ფლანგვა არ შეიძ- ლება? თუ ვაუღანავ, სახლში რა ჯანდაბას წაიღებ... გარდა ამისა, აუხსენით, რომ აგერ ოცდაათი წელია ვუშვებთ სათბ მანქანას.

ლუი. დიდებულ, მრავალნაცად მანქანას.

კონსტრ. ის მანქანა არაფრად არ ვარჯ, ბალახს ძირფეხიანად თხრის. სხვა თუ არაფერი, ტექნიკური პროგრესი მოითხოვს...

კაკილო. თხრის თუ ძირკვავს, მაგას არ ეგება. ჩვენ ხომ ვუშვებთ, გეგმას ვასრულებთ. და ახლა ეგ გაიხიდა ტექნიკის გამკითხველი და პროგრესის კო- მაგი. (კონსტრუქტორს) წაიღ, ბიძია, სახლში, ცალი ფეხი სამარეში გიდავას, თავკერპობას და თვითრჯუ- ლობას შვილიშვილებთან ღლაბუცი არ გირჩენია? იმათ გაუყუებ ტურბინები, რესტატები, ავტომატუ- რის სოსკები...

კონსტრ. მამამუღლებებ? ის გენებლობა?

ლუი. რა? შენვენობა ისაა, რომე კაცს, ვისაც ისტორიული მნიშვნელობის საჩუქრის ამორჩევა აქ- ვენ დავალებული, ვინცა დაკუთრებული ლენჩი ამ- ლენ დროს ართობეს!

კაკილო. ოჰ, ლუი-ნიკოლა, რა გამახსენე! არ შევუვი მასლათა! კი მარა ეს კინრჩაქა, კრუხის პა- ლო კაცი ასეთი კვიპატი და თარსი რამ გამოიყვანა? უთხარი წაიდეღს, მომშორდეს!

კონსტრ. ჩემს დაკორებულ ხელებს ვფიცავარ, ამას ასე არ დატოვებ.

კაკილო. არ დატოვებ და არც მე არ დატო- ვებ გარეთ, წავაშავებ ვირის აბანოში, იქნა წაიგე- დებენ ფეხქვეშ, აგიკრელებენ შურგს და გაჭიდა მე- რე, თუ გული გერჩის! (მრისხანედ გათიროთ!) (ლუი ავდებს კონსტრუქტორს მიუხედავად წინააღ- მდეგობისა. ორივე ტოვებს კაბინეტს).

მურადი. (შემოდის). ნება მიბოძეთ, თქვენო ბრწყინვალეებო, ნება მიბოძეთ თქვენ ფეხთა მტვერს, არარაობას, წინაშე თქვენთა ფიანდაზად გაფენილს, არაკაცს, რომელიც ვერ ღირს ვარ მოკასინები გა- გილოკოთ, ნება მიბოძეთ რამდენიმე წუთი წაგარ- თათო.

კაკილო. რა ამბავია, მუსხანგოვიჩ?

მურადი (ხელებს იმტერებს). თუმცა იქნება

არაა საკირო თქმა? ვერა, ვერ დაგორღვევთ სამშე- დეს და მყუდროებას. ეს ოხერი ენა ისე არ გარე- ნიერდება...

კაკილო. რაიმე საოხოვარი გაქვს? (ინტონაციაში ხომ არ გინდა ვინმე უფულოდ მოაწყობ) მურადი. მავაზე როგორ შეგაწუხებდით. ამგვარ გოჭიტოლა საქმეს ჩემისთანა ხელმოცარული კაციც რამენარად მოხამდა თავს. მამას ვერა გაადრებთ, თქვენ სალოცავი ხატი ბრძანდებით ჩემთვის; და ხატს კი მხოლოდ მეტიმეტად მნიშვნელოვან საკითხს ავედრებენ ხოლმე ნამდვილი ინტელიგენტები.

კაკილო. ვიცი მორიდებული, მოკრძალებული ბიჭი ხარ და ეს ცხოვრებაში ხელს გიშლის. ისიც ვიცი გივარჯის, თუმცა მარტო შენ კი არა, მიუღო ხალხი კერპად მსახვს და შემომოფოინებს.

მურადი. დიდაც, მიუღი ხალხი, ერთი ლაგამ- აწყვეტილი ვირის, უმაღლური მორიელის, წენდაცე- მული გულის გარდა.

კაკილო. (შუბლშეკუხვინით). ვის გულისხმობ? მურადი. გემუდარებით, ნუ მთხოვთ გაგიმიხი- ლოთ იმ სალახანას სახელი. მზებატონო კაკილო, უფლება არა მაქვს ესოდენ დიდ რისკზე წავიდე. აღ- შფოთებისაგან ხომ შეიძლება ტვინში სისხლი ჩაგე- ცუთ. არა, ასეთნაირი სახიფათო ექსპერიმენტი ღმერ- თმა გავაშროს!

კაკილო. სახელი და გვარი. თვარა სამელნეს გბუთქავ მაგ განემსილ თავში.

მურადი. მესროლეთ, მომკალით, მირჩენია მო- კვდომ, ვიდრე თქვენ თმის თუნდაც ერთი ღერი გა- გეკვალდებოდეთ. არა, უმჯობესია წავიდე. რა საკიროა შეიტყოთ, რომ ვილაც ვივინდარა სამმეტრთან ორმოს გიოხრით და შუგ ვიპირებ ჩადებებს. არა, წავედი.

კაკილო. კაცი ქუდიდან გადაიყვანე, გულზე ცე- ცხელი შემომიყიდე და ახლა წასულა მოიწადინე?! სახელი, გვარი და მამის სახელი, აგრეთვე ბინის მი- სამართი.

მურადი (ხელებს აღაპრობს). რა ექნა, უფალო? შეგეწიე უმანკოსა და უცოდველს. რა ვიღონა? სი- მართლეს ვერ დავმალავ. არ იფიქროს არავინ, თი- კოს ამას ანგარებთ ჩავდიოდე. ის ვერავი ჩემი უახ- ლოესი მეგობარია, მიმიბის ჯაშუშის როლი ვიკისრო... მაგრამ თქვენი ხათირი, კაკილო მზებატონო, მზად ვარ მძაბიქები კი არა, ცოლშვილი გავუშვა სიხარუ- ლით ელექტრონის სკამზე.

კაკილო. მამ რა ქვია?

მურადი. ლუი-ნიკოლა დავუშვილი (აქვითინდება).

კაკილო. (პაუზა. დაღირალებს): ჩამოაბრჩეთ!

მურადი. გემუდარებით, მოთოკოთ ემოციები!

კაკილო (უაზროდ, ნაწყვეტ-ნაწყვეტ). მოაძრეთ!

მურადი. გემუდარებით!

მურადი. ცოდვაა, მძაპაცის დალუპავაში ფეხს ნუ ჩამადგმევინებთ.

კაკილო (სულ დაიბნა). აბა, აბა, რა ვუყო?... და- ვაწინაურე? წყითა და ფულით ნაშოვნი სკამი და- ვუთმობ? პენსიაზე გავიდე ქარმაგი კაცი?

მურადი. მგა დღეს ნუ მომასწრო გამჩენმა, ვი- ნიდან მაშინვე „პარაბელუმის“ ცხრა ტყვიით შუბლს დავიცხრავ.

კაკილო. მაშასადამე, რადიკალური ზომებია მი- სალები, არავითარი ორქოფობა და უყოყანი.

მურადი. ქემშარიტად, ძირმაგარა ლანცეტით

არის ამოსაკვეთი, მაგრამ აჩქარება მავნეა. ხსენებულ ძირმაგარას საკმაოდ მაგარი ძირი და ზურგი გაჩნია. კაკილო. არ მესმის...

მურადი. ნება მიბოძეთ ავმაღლდე და ხელზე გემბორით (კონცის ხელზე). წმინდაო მშებატონო კაილო, თქვენ სულ იმის ცდაში ხართ, რომ მოყვას-სა სიყვით გაუყუთოთ და ვერც კი ამწვთვ ინტორიგების რკინის ბადეს, რომელსაც მტრები გიქსოვენ. ო, სახტა ხიმპლიციტას! მანატი, მაგრამ გენიოსები ბავშვის თვალებით უცქერიან სამყაროს.

კაკილო. მაინც რა გინდოდა გეთქვა?

მურადი. ის უხსენებელი საშიში კაცია. მისი ასე ჩიქურ მოხსნა სახიფათოა. უზუნაეისის მეუღლის კრატურაა.

კაკილო. კრატურა რა ოხრობაა?

მურადი. მოკლედ... ნომენკლატურა. როგორ გგონიათ, ვინ ჩაუწევთ იმ ქალს უარში ორიგინალური საჩუქრის იდეა? ვერ ხვდებით? ამ მსურავ-მა ასისებმა. თურმე ქალბატონმა პულედიცია...

კაკილო. თფუ, ეშმაკს! ჭვარი აქაურობას! ტაბუს რად არღვევ? უზუნაეისის და მისი მეუღლის სახელის ხსენება, მითუმეტეს ამისთანა კრიტიკულ მომენტში, განა დასაშვებია!!!

მურადი. მართალი ბრძანდებით. ველაჲ და წამომცდა. ვთქვით — მუქალა. მუქალას ობერფრეი-ლინა ან კობრის ხარტა და, რაღა თქმა უნდა, მტო-ვარი გახლავთ. მუქალა ობერფრეილინას სულში იძვრენს, მის ნათქვამს სასახლეში გასავალი აქვს, ხოლო ქალმა რა შეიძლება ილაპარაკოს? ის და მხოლოდ ის, რასაც მრუში ღამით უჩურჩულებს ეს ვებ-ხორცი მახრბრელა ანაკონდა.

კაკილო. სიზმარში ვარ თუ ცხადში? მე ასე ვი-ცოდით, რომ ობერფრეილინას შენ ეყურებოდი.

მურადი. როგორ გეკადრებთ! თქვენი ნებარ-თვს გარეშე, მე ქალს თითს დავაკარებ? მარტოღუნ თქვენი წერილობითი ბრძანების თანახმად შეიძლება ვულვატო ცოლს.

კაკილო. მჭერა შენი, მჭერა. მაგრამ მიჩრე. დავუშვილს რანაირათ მიუვყოთ სანაცვლო ციბერე-ბინა და მუაკრობისათვის?

მურადი. ეგ ჩემზე იყოს. ისეთ რალაცას მოვწევ. რომ თავი, რომელიც არ გაჩნია, მოეჭრება საზოგა-დოებაში. კომპრომეტირებულ კაცს კი იოლად პუოფთ ექსორას.

კაკილო. რას, ბიჭო?

მურადი. კისრისტებით გააგდებთ მოუსავლეოთში, კუდით ქვას ასროლინებთ ამ აღვირახსნილ გიურ-ზას.

კაკილო. და იცი ვინ იქნება ჩემი პირველი მო-ადგილე?

მურადი. (პათოსით). პირჯვარის მადლმა, ერთი წამითაც არ იფიქროთ, რომ ანგარება მამოძრავებდეს. არავინ არ გაივლოს თავში ეს ჩირქიანი ზარი. მაგრამ სალოცავ ხატს ვაჭირებებოთ ხომ ვერ მიგტოვებთ. საყვარელი მეგობრის პოსტის დაკავება ჩემთვის გოლ-გოთაა. თქვენ სახსნელად ვეცმევი ჭვარს, კაკილო მშებატონო!

კაკილო. ამდენი დავიდარაბით არაქათი გამომე-ლია. გავალ მეორე ოთახში, ცოტას წავუძინებ. შენ აქ ტელეფონებთან დარჩი. დამშვიდდი და საჩუქარზე

იფიქრე. დარდი ნუ გავქვ, დავუშვილი ასე აღვიღად ფრთებს ვერ შემიკვეციავს (გაიღოს).

მურადი (გაიშლარება კაკილოს სუბტილური ვითომ მე არ დამშვენილება ეს სკამი? ააუტრინქტურა) ჭრე ის უწინგური სახედარი გამაგდებინე და მერე ნანტ, რა ქირის ღღეს გაგიოფენებ. ოპო-პო-პო, ალბათ ამ ახლოვროს მკვდარსა და ცოცხალს უფინებლს არ დამიტოვებ. სხვა რა დაგრჩება თანამდებობაწარკე-თილს. (ჩაიღებებს) ის როგორ დაჯერა, რომ ჩემ ჩაფუნთუშებელი ობერფრეილინა მუდრედ ნიკოლას ლოგინში უწევდა. აცალეთ, აცალეთ მუსტანგოვინს ჭრე ის სკამზე კანონიერად დავდე და მერე მე ვი-ცი რა ბოლს ავადენ ზურგზე ურჩხულის მოყვრებს და ნათესავებს. კაკილო ბოლოვართე. ამ სახელის პატრონს თოხი უნდა ეკირის ხელში. მურად გრუ-შიე. ამას სკობტრა, მაგრამ მეც რომ ვინმემ ჩა-მომავდოს აქედან? ნურას უაკარავად. გონიერ არ-სებას კორპორაციას არ გავაკარებ. ფსიქოტრიული-დად მთვითვან დარტყმულებს და თანამდებობებს დავურთავებ. გთე უწინარია. კაკილო-ურჩხულმა იძა-ხოს რამდენიც სურს, რა უმადური და გახრწნილი ახალგაზრდა შევიკედლე და დავაწინაურეო. იმას კი არ გაიხსენებს, თითონ რა უყო თავის წინამორბედს — ბეჩავ სალიცილოვინს. „უქრთამკანტონის“ გამ-გეა უწინ ღმერთის ტოლი კაცი. ჩიტის სკინტილი დო-ლაარად ეჩვენება.

მე შიკო. (შემოდის). სად არის მისი ბრწყინვალე-ბა?

მურადი. რა ამბავია?

მე შიკო. თათბირზე უნდა გამოვიდეს და სიტ-ყვის დასტარა დამავადა. აგერაა ის სიტყვა (ქალა-ღების დასტარს დებს მაკადზე). სამი ეგზემპლარია და მუშინია მაშინდელივით არ მოხდეს.

მურადი. ჭრე პირველი ეგზემპლარი რომ წაი-კიხია, მერე სულმოუთქმელად მეორე და ბოლოს მესამე მიაყოლა? ნეტავი შენ. მაინც ვერავინ შეამ-ჩნევს.

მე შიკო. უხერხულია, რაც არ უნდა იყოს.

მურადი. ვის წინაშეა უხერხული? თათბირზე მთავარია გამოჩნდე, დაგინახონ, რომ მტრის ჭიბრზე სტამბოლის კაფეთია ხარ. მთავარია შეინადე გტე-ვას. ხოლო ტრიბუნიდან რას იტლოყინებ, მაგას არა-ვითარი მნიშვნელობა არა აქვს. ვინაიდან ვინც დარ-ბაშშია, იმათ ძინვე, დანარჩენები კი ბუფეტში არ-იან გარეფელი, კონიკას უბრაზუნებენ და ხიზილალს აყოლებენ. ერთადერთი უხერხულობა ისაა, რომ გარ-ეთ ვერ გახვალ. კარებში გუშაგები დგანან და, თუ ზამთარია, გარდებობში პალტოსაც არ მოცტევენ.

მე შიკო. ჩანს ტყუილუბრალოდ მიცოდელია.

მურადი. რას ქვია ტყუილუბრალოდ! ჩამაგირს ხომ გაძლევენ?

მე შიკო. ჩამაგირის ფასს ერთ კვირაში ვმუშაობ. რას მძლევენ? მე ხომ მეოთხედ შტატზე ვზივარ.

მურადი. ისე მეთუნები, ვითომ ჩამაგირით ცხო-ვრობდე.

მე შიკო. მე სხვა შემოსავალი არა მაქვს.

მურადი. ვითომ დაჯიჭრო, ვითომ გამოვება ან-კესს?

მე შიკო. რა დავიფიცო...

მურადი. არა მოილო სახელი ღმერთისა ამოსა

ზედა, ჩე ისედაც მჭერა, მაგრამ ვაი შენ, კაკილო თუ გაიგა.

მიშვიკო. რატომ?

მურადი. მისევე გაგაძევებს როგორც კორპორაციის შინაგანაწესის უბეშ დამრღვევს. რას იტყვის იცე კაკილო? კაცი, რომელიც ჭამაგირით ცხოვრობს, კუთახელიაო, ხოლო კუთახელი კაცი არ შეიძლება მრავალტირათიანი გაზეთის რედაქტორად მუშაობდეს.

მიშვიკო. მაგ გაზეთი ქლექს გამიჩენს. ყველა ბრძანებაზეა გადასული — ეს დაბეჭდვით ის არ დაბეჭდო. ჭერ მარტო საიუბილეო თარიღებს ვერ ავუყვლი. ვილაციის შეიღო იცი წელი შეუსრულდა. ვილაციის ბიძის ოთხმოცი, ვილაციის ნათიას სამოცდაექვსი.

მურადი. ეს კარგი გამახსენდა. (ოფიციალური ტონით, ოღონდ პათოსი ოღენე ირონიულია) დაიბ, დაიბ, ბატონო ნეიძე. ერთობ უხერხულ უძღვევობს თქვენდამი დაქვემდებარებულ გაზეთს. რა ლექსები დაგისტამბავთ ბოლო ნომერში. (მაგლიდან გაზეთს იღებს) „წყალნი წავლენ და წამოვლენ, ქვიშანი დარჩებიანო“. რა წყლებზე და რა ქვიშებზეა ლაპარაკი ამ უიდეო და მწატვრულად უსუსურ სტრქონში? მე უკვე აღარაფერს ვამბობ ულოგიუბაზე. სად გინახავთ, რომ მოვარდნილმა ნილაგამა ქვიშა თან არ წაიყოლო? ვერხის ზურგისთვის ანაო რა ამ მომდარა. საერთოდ, გადაკრული სიტყვები, საეჭვო სიმბოლიკა კარგ სამსახურს არ გაგიწევთ.

მიშვიკო. პოეტური ლოგიკა და ყოველდღიური ლოგიკა ოდნეულად ცნებებიც არ ხვალავან. სიმბოლიკის გარეშე კი ლექსი არ არსებობს, იშვიათი გამოხატვისის გარდა.

მურადი. ა. (მკაცრად, ირონიის გარეშე). მიშვიკო ნეიძე, აქ საღისეურო კლუბი არაა. მე დირექტორულ მითითებებს გაძღვეთ და კეთილინებთ ტვიწე ამოიტვიწეთ ჩემი მითითებებ. სხვაგვარად ჩვენს ერთად მუშაობას წერტილი დაეცემა. ეხლა მეროვ ლექსი ვნახობ: „კაფემი შევად სრულიად მარტო და ორს ავივინე სასმელით ჭიქას. ერთი შენი, უნდა ვიღარდო ასეც და ისეც, აქაც და იქაც“. რა არის ეს, გეკითხებით?

მიშვიკო. პოეზია.

მურადი. სუფთა წყლის მოდერნიზმი, მაგნე ფორმალნიზმი, გამხრწნელი ავანგარდიზმი და დეკადენციზმა. რა იღვას ქადაგებს ატორი? ალექსოლიზმის აპოლოგია — სხვა არაფრისათვის შესტკივა გული. იმის მაგივრად, რომ ხოტბა შეასხას ჩვენს შესანოშავ ახალგაზრდობას, კუნთმავარ და სულმდიდარ კაბულებს და ქალიშვილებს, რომელითაც უცხოა სევედა, ნაღვლი, სხვა სენტიმენტალური გამოხდომები, ატორი უმდიდრის ლოთს, მემოტვრალეს, რომელიც კაფემი დასაღვევად მარტო შეიღის. მემოტვრალისათვის დამახასიათებელი შტრიხია, რომ ერთდროულად ორ ჭიქას აივინებს ღვინით.

მიშვიკო (არ იცის რა თქვას). ქვევით ხომ წერია, რომ მეროვ ჭიქას ხელს არვინ ახლებს.

მურადი. (პათოსით, უკვე თავისი სიტყვების სეცრად). ეგ აბსურდია. სად ნახული ლოთიბაშს ხავსე ჭიქა და ეტვირინოს სირაგხანაშო. შემდეგ: „და ვაფითრებულ სარკეში მცურავს მე მწუხარება ვინ დამიფასოს...“ (ხელბს გაშლის). რას ნიშნავს ეს? მცურა-

ვი, როგორც მოგვიხსენებთ, ჩვენს ენაზე გველს ქვიასხებზეა ავადმყოფური ფანტაზიის თავაწყველი რბოლა. გველი მიცოცავს სარკეში და ავტორს ამის გამო მწუხარება უნდა დავუფასო. მწუხარებამდე მწუხარებამა მწუხარება უმარველი კაცისთვის. *მეზღმომეშქა*

მიშვიკო. ასე ყველაფერს გაზიბრება შეიძლება. ხელოვნება დრამატულობას არასდროს დაკარგავს. ეს გენიალური ლექსია.

მურადი. დაუშვათ. (ესმის რომ დემაგოგის აყვა, ამიტომ ოღენე ირონიულად) მაგრამ ტიპური სიტუაცია და იდეალური გმირი, რომელსაც უნდა მიბაძო, აქ არ ჩანან. მაშასადამე არაფრად გვეჩვენება ამავეარი გენიალურობა. კიდევ ვიმეორებ, რა აქვს საამქროსი ახალგაზრდა კაცს? ვილაც კატასავით მიქნავეულმა გომბიომ თუ უღალატა, რა ბედენაა. ვენერა ხომ არ იძრა და ავტორმაც დიდი პოსტი ხომ არ დაკარგა? ლალატმა ხასიათი გაუფუჭა? მერე კალმისტარს კი არ უნდა ეცეს. როცა პოეტი ცუდ ხასიათზეა, ლექსი არ უნდა დაწეროს.

მიშვიკო (გაქცევაზეა). ყველაფერი გასაგებია, წავიდე მე.

მურადი. ცოტა ხანს მოითმინე. ლექსების საკითხი ვაგარკვიეთ. ეხლა მითხარი, სად გაქრა გაზეთის ფურცლებიდან უანრული ნაირფეროვნება, სადაა მებრძოლი, შემმართებელი სიტუაცია?

მიშვიკო. მაგაზე მინდოდა მომხსენებინა. კრიტიკული მასალები დამიგროვდა და საშუალებას არ მძღვევენ გამოვაქვეყნო. (იღებს უბიდან ქაღალდის დასტას) აი კორესპონდენცია იმის შესახებ, რომ წყალბადის საამქროში ათასი დეკალიტრი სპირტი, არავინ იცის, სად გაქრა. უანგბადის საამქროში გაიფლანგა ჩვიდმეტი ათასი პიასტრი — ამის შესახებ ფელეტონი გავამზადეთ. კიდევ...

მურადი. მაგარისია. არც ერთის დასტამბვა არაა მიზანშეწონილი.

მიშვიკო. რატომ?

მურადი. შინაურული ამბები, რაღაც პატარ-პატარა, ციქცა დარღვევები მთელ ქვეყანას რად უნდა მოსოდ. უფრო ზოგადი, მასშტაბური თემები დამუშავეთ. ეგ წერილები კი სხენებული საამქროების უფროსებს აჩვენე. შეაშინე, ხვალ-ზეგ დაიბეჭდება თო.

მიშვიკო. რისთვის? უაქტიურად არ დაიბეჭდება ავ საამქროს უფროსს შიში მალე გაუფლის, გაზეთის ავტორიტეტი უფილახება.

მურადი (ჩაიკუნებს). საამქროს უფროსმა საი-

დან იცის, დაიბეჭდება თუ არ დაიბეჭდება. იმისათვის, რომ არ დაიბეჭდოს, საამქროს უფროსი გიბეწე გაიკრავს ხელს და მირე ხანში შენ იქნება მანქანაც თეოდო.

მიშვიკო. მაგას არასდროს ჩავიდე.

მურადი. მე მიქვამს და თუ ყურს არ იბერტუვ, იარე მახე ჩამოხეულმა. თუმცა, ბარაქლა შენ გიტი ყოფილხარ, მე კი ახლოხანში ძალიან დამპირდება გიბეწე.

ლუი (მემოვარდნა ყვირილით). ვაშა! ვაშა! ურაა! კაკილო. (შემოდის მეროვ მხრიდან. შემოფოთობით). რა გაღვრილებს, რა გიზიარა? მოხსენებ ვინმე თუ?

ლუი. მევისაზრე. ისეთი რამ მევისაზრე, რომე წყალი არ გადინდება.

კაკილო (მკვებელ). რა მოისაზრებ?
ლუი ი. მღვხვილი, რა საჩუქარი ვუბოძოთ უწენაისის მუფლეს.

კაკილო. (ცეკად). შენი გამჭირავი კეუსი ამავეი რომ ვიცი, კაი რამეს მოისაზრებდი. ჩამოაკლდე, რა იდეა გამოჩენა მაგ გასიებულმა ბრიშტამ.

ლუი ი. უწენაისის ცოლს ვაჩუქებთ ახლადშობილ სილოსს.

კაკილო. (არ მოელოდა). რას? გაიმეორე აბა?
ლუი ი. ახლადდაბადებულ სილოსს. პაწაწინა ხორთუმი ექნება, კოპწია ფეხები, წყლანის უცოდველი თვალები.

მურადი. (დაცინივით). პაწაწინა რამდენს იწონის, თუ იცი, ახლადშობილი სილო? ას კილოგრამს! ზუსტად შენი წონაა.

კაკილო. ეს წინადადება არა მგონია ხელწამოსარკვი იყოს. არის აქ კეუსთან მიახლოება.

მურადი ი. მასში უდავოდ იგრძნობა რაციონალური მარცვალი, მაგრამ სად ვიშოვით ახლადშობილ სილოსს. როგორც ცნობილია, იგი დუქანში არ იყიდება.

ლუი ი. გვყავს თუ არა ჩენი კოპორაციის ზოგაბრძენი სილო სახელად კურტიზანა?

მიშკო. მშვენიერი სილოა, მაგრამ არ ბანს არავინ და კუქიანია...

მურადი. (თავდაქრებულად, შეგონებით). დიანაც, გვყავს. გვყავს მდღერობითი სქესის ცალარსი. მაგრამ, თუკი რაიმე გამოგება ბიოლოგიაში, სილოთა მოდგმაში პარტენოგენეზის შემთხვევა არავის აღუნახავს.

კაკილო. პარტენოგენეზი? თეატრი რა სუაშია?
მურადი. სიამოვნებით შეგახსენებთ ამ ტერმინის მნიშვნელობას. პარტენოგენეზი ბუნებაში არსებული ქალწულბერივი გამრავლებაა. ესე იგი მდღერი თავისთავად მამრის გარეშე ნაყოფიერდება. ასეთი რამ ახასიათებს ზოგიერთ პეპელის და ხოჭოების. მაგრამ სილო ხომ პეპელა არ არის.

კაკილო. (უნებლიეთ იღმეკება). მოხსენი, ბიჭო, ტყუილების გუდას თავი?

მურადი. სიუმაწვიდეს გეციცებით, კაკილო მზებატონო, რომ ქემარტებას ვამბობ. პარტენოგენეზი გავრცელებულია ფუტკართა შორისაც.

კაკილო. საწყლები, რავა დაუსჯია ღმერთს!

ლუი (ნიშნისმოუბებით). არავითარი პორტფელოგენეზი. უოლიფერი მისხალამდეა ნანგარიშები, ჩვენ გვყავს კურტიზანა, მაგრამ „უქრთმეანტროპიაში“ სალიოლოგიის ყავს ბუღა სილო, იმას დონ-უჟანი ნარკმევა. გვიჩვენოს ერთი რაღს დონ-უჟანია, თვარაკურტიზანკას ხანა უწია და უთენია ისე ბლავის, რომე არ იქნება ქრისტიან კაცს გული არ დაგეთუქოს.
მურადი. სილოები ტყვეობაში არ მრავლდებიან...

მიშკო. არის შემთხვევები.

მურადი. საკმაოდ იშვიათი.

ლუი ი. არ თქვა მაგი. ციხეში აღმანსაც კი ყავს ნაბატი და სილო ვითომ ამფერი სათუთი ხვადგია, რომე ზაქები არ დაყაროს!

კაკილო. დაერთო ზარა არ დაუკის, მარა სალიოლოგიის თავის დონ-უჟანს ვაწარმოებებს. დანსიხლდაა ჩემთა. რატომღაც წამოიღვივნა, რომ შე გამოვუთხარე ძირი და მაგის სკამს დავეპატრონე.

ღმერთი-რჭული, პირნათელი ვარ მის წინაშე, მარა ვის ჭერავს.

ლუი ი. სალიოლოგიის რეიზა გავაგებინებთ, დავკრთამით მთავარი ზოოტექნიკოსი, წამეყუფნებოთ კიქელო — აქნა მეტისმეტი თხოუმეტ წუთს გავაჩერებთ — და ქე დავაბრუნოთ უკან.

კაკილო. სალიოლოგიის შიშით ზოოტექნიკოსი ჩვენგან ფულს არ აიღებს.

ლუი ი. მაშინ მევიტაცოთ.

მურადი. ვინ?

ლუი ი. სილო. ოპერაციის პირობითი დასახელება იქნება „სიუვარული“.

კაკილო. (მხნედ). ვინ უხელმძღვანელებს „სიუვარულს“?

ლუი ი. ჩენი მზარდი კადრი მიშიკო ნეიძე.

მიშიკო. ოღონდ მაგას ნუ დამავალბებთ... ქალის მოტაცება გამოიგია, მაგრამ მამალი სილოს მოტაცება?

ლუი ი. რავა მიემკვდარუნე თავი! ნეტაი მანამდებობა არ მიშლიდეს ხელს, სიამოვნებით წავიდოდი. რასჯობს სილოსს მოტაცებას.

კაკილო. გამოაბი კისრში ბაწარი და წამოიყვანე.

მიშიკო. ამბობენ შლიტიანი სილოაო, ერთი რომ ჩამცხოს ხორთუმი, ლურსმანივით ჩამასობს ასფალტში.

კაკილო. ვაჟკაცს რკინის გული უნდა ჰქონდეს. წამოიღ ბუღალტერიოაო, ფეხის ქირას გამოავაწერინებ.

მე როგორც ვიცი — ხვარეულია.

მურადი. ლუი-ნიკოლა, შენთან ძალიან სერიოზული საქმე მაქვს. საღამოს სასაუზმე „ნაძირალაში“ შევხვდეთ.

ლუი ი. იქნა რეიზა? რესტორანი „შეგერგება“ არ ნაჯობება?

მურადი. არა, „ნაძირალაში“ კარგი ხაშლამა იციან.

მეორე სურათი

(„ნაძირალა“ ფეხზე დასადგომ სასაუზმეს წარმოადგენს. მრგვალი, მაღალი მაგილები, მარჯნივ — დახლი. მურადი და ბნელი პიროვნება)

მურადი. (აძლევს ფულს). ეს ავანსად აიღე. დანარჩენი — ოპერაციის წარმატებით დასრულების შემდეგ.

ბ. პიროვნება. შენ არხინად იყავი, ხაშინ-ჯან, სიფასი გარმონივით დავუტყუებთო, ისე რომა, მიქვრტინაში ჩაითიროს და თავი ვერ იცნოს.

მურადი. მოკვლით ნუ მოკვდავთ, მაგრამ დაზოგვითაც არ დაზოგოთ. ზუსტად სიკვდილის პირამდე მიიყვანეთ, ორიოდ თვე საავადმყოფოში გაატარებინეთ.

ბ. პიროვნება. ვა, ამ საქმეში დავებრდი კაცი და მაგოდენას არჩეე არა ვარ, რომა აშმაშხანაში იგარე მოქალე კაცის გასაღება არ იქნება. გულში შფოთი არ გაივლო. სულს არ ამოვამრობო, მხოლოდ დღნის გავაგდებინებთ. ოღონდაც ყუაჩოები არ წამოგვადგენ თავზე.

მურადი. პოლიცია მოთაფულია. აუქჩარებლად, დარბაზულად შეასრულეთ რიტუალი. აბა ერთხელ კიდეც გაიმეორეთ ოპერაციის გეგმა. ჩვენ დავდგა-

ბით ამ მაგიდასთან, შენ კი ამფონებთანაღ მანდ, კუ-
თხეში. როცა ნაცემი ობიექტი საქმარისად გაიბრუ-
ება, მე ჰქვას დავანარცხებ იატაკს. ეს ნიშანი იქ-
ნება. შემდეგ, თქვენ იცით, სახაბი გამოქმენით და
დაუნაყო ვერებები.

ბ. პირ ოცნება. შარას მოვლება ჩემზე იყო. ეს-
ლა წაველი — მარქაფას მოვიყვან. სუ ბაბამი ბიქე-
ბია, მავათინი კლიენტის დაქოთება — ხურმაა.

მურაღი. (მარტო). ვგონებ უკვლავური გავი-
თვალისწინე. ოოო. ლუი-ნიკოლა, პატრიცეშული ლუი-
ნიკოლა, შენს ობტში კი ამოვალ დღეს ამ ჩიბიდან
გავარდნილების დახმარებით. ვიშ, რა ნეტარებით
ვუმწირ შენი ცხვირ-პირის დასისლიანებას! ხომ არ
გგონია საავადმყოფოს გაღირებ? არა. ბარაქიანად
როცა მიგვეყვანენ, პოლიტიკა შემოვარდება. შეგა-
დებენ სატუსაღოში ამ ჩიბიგებთან ერთად, შეიძ-
ლება გავასმართლონ კიდევ, თუშეა საცხიოდ არ
გაგიხდი საქმეს. დაგებმარტო, გაგანათვისებულბ, რომ
ჩემი მადლიერი დარჩე. მაგრამ სამიკინოში აუაღ-
მავალი ამტები ხულიგანი ხომ არ შეიძლება კორ-
პორაციის პრეზიდენტის პირველი მოადგილე იყოს.
მოგაძრობენ, იავარგქმინან, ალგვიან პირისაგან სკა-
მისა... შემდგომ წადი და მემუარები წერე. შოამო-
მავალთა წინაშე განადიდე თავი შენი, ერისბაირა-
ტარობა დაიწამე და აღამდრობა. (პაუზა) სხვათაშორ-
ის მოშვიდა. შენ ეი! (დასლში კაცი გამოჩნდება)
აბა, მიწა-წყალი. ვნახით როგორ მოგვალხენინებ. რაც
მაზა და ნუგბარი გაქვს გადაამალული, უკვლავური
გამოაჩინე.

დასლიდარი. ამ მინუტში მოგართმევ-ყე.
ლუი (შემოდის). პაწა შემეგვიანდა, ძლივას და-
ვალზე ოჯახობას თავი. ავი მინდა, იგი მინდაო. თლა
გამოაჩინრეტა ავადმყოფობამ. გაციებენ, თუ გინდა.
რა მითხრა იცი? (დასლოვას ბოთლები და კერძები
შემოაქვს, მაგიდაზე ალაგებს).

მურაღი. რაო?
ლუი. ხელი ხელზე წამავლო, ნაღვლიანად შემო-
მანათა თვალები და სლუყუნით მკითხა — სულ აღარ
გოყვარვარო. ამას ვეღარ გოუძელი და წამსკდა სი-
ცილი. ანეგდოტი ქალია.
მურაღი. რა სჭირს? პროფესორი პენიცილინოვი
რა სენს ვარაუდობს?

ლუი. კიბოა, არ უნდა მაგას ჩიჩინი. ერთიანად გა-
მოფშოინდა დედაკაცი, სამი თვეა ლოგინადა ჩავარ-
დნილი.

მურაღი. აფერუმ, შენს ვეჯაცობას და თავშე-
კავებას. წარმომიდგენია, რა ბალღამი გიღულს გულში.
ლუი. აბა, ბიქო! აღარ დაადგა საშველი. ჭერეო
ისეთ რაის ხვითა ქალი და ავადმყოფი და მისიკ-
ვლილებული რაღა იქნება... რომ აღარ ამოხთა სუ-
ლი!!! მებისენოს თვითონ და ჩვენც მოგვასვენოს.
დღე პატვით დამარხავ, მიღეთის ხალხი დეესწრება.
იმაზე მინც არ ფიქრობს, რომე ქლებზე დიდი შე-
საწევარი შემოვა? ამაზე უკეთესი რა შეუძლია გო-
უკეთოს ოჯახს. მარა გაგიგონია, ოჯახის კეთილდღე-
ობა სულ ფეხებზე კილია.

მურაღი. საწოგადოდ ქალები ეგონებები არიან...
ლუი. სწორს უბნობ. ნახავ ჩემს ჩინაზე კილო
რამდენხანს იცოცხლებს. მარა გოვუძლებ, გოვუძლებ
მაგასაც და მაგის უქიფობას. სხვა დარდი ნუ მოგ-
ვცა მე და შენ ლმერთმა (ჰქვას იღებს). მოდი ჩვენ

პურისქვას გოუმარტოს, ჩვენ ძმობას და ზისკობას
(სკვამს).

მურაღი. კემმარტად, ბატონო ლუი-ნიკოლა.
გაუმარტოს ჩვენს ძუძუ-მშავაცობას, იმ ჭაჭურულ უკრ-
კიხ გრძნობას, რომელმაც სამარადისოდ დაგვარა-
შარა... უქარავმო გეტყვი — ჩემი პირის წიარება
ხარ და უფრთმანეთოდ წყალიც ნუ დაგვექციოს
(სკვამს). მართლია, ბევრი არამაზა და დღენიდაგ იმ-
ის ცლანია როგორმე წავციოვოს, მაგრამ ამოდ დამ-
ვრება. შენსთანა დადებუნვანი კაცი მწამს ურად
არ იღებს მამებლარების და ენატანების შესმენებს.
ლუი. მარტვე და მოხერხებულ პიროვნებას მტერს
და დოულევს. მაი ცუნდარუტებს ქე რომ ითხოო, ვი-
თამ ინტრიგანების ოსტებაში ხარ, დაგეშული ქოვავი-
ვით ჩოუსაფრდი ჩემს სკამს. მასთეა აღბათ, მარა მე
რას ვჩივი. ურებზე ხახვს ვერ დამპარი, ჩემო ვერი-
ტრო და მარგალიტო. მაგას რომ ხვდები, იმიზა გავა-
სებ (სკვამს).

მურაღი. (ვითომ აღშფოთდა, პათოსით). ნუთუ,
ნუთუ ამისთანა სიბიღწეს მწამებენ, ო, ქონდრისკა-
ცნო, გველის ნესტარი გაკეთ ნაცვლად ენია. შხამსა
და გენლეს ანთვიო, რათა სტერტი და დამისა გათ-
ათხოო, გაბინძურით და ჩამოავდით შუღლი და გან-
ხეთილებდა. ო, კარგად მომესხენება ვინ ამღრევეს
წყალს და ვინ ამღრეველი წყალი ვის წესქივლას ატ-
რიალებს.

ლუი. კი, თუ ძმა ხარ, მურად მუსტანგოვიჩ, ტუ-
ილა ნერვებს რეიზა იშლი. არ მწყინს მე, ჩემი ადგი-
ლის დაკავება ქე რომ გინდა. აბა, არავის რომ არ
უნდა, იმეფრი ადგილას ჩემი მტერი იქნებ. მარა შენც
და მეც ვიცით, რომ ჩემი ჩამოგდება არ შეგიძლია
და იმიზა ცვხოვრობთ სიამტებილობით. დალიე, მუს-
ტანგოვიჩ.

მურაღი. მე შენ ადგილს მხოლოდ მაშინ დავი-
კავებ, როცა შენ უფრო მაღალ პოსტს მოგვემენ
სწორედ ამის თაობაზე მოგიატევე აქ. დროა რაღაც
ვიღოვონ და ურჩხული, რომელიც ჩვენს შორის
მტრობას თესავს, მოვიშორებო.

ლუი. (ვითომ ვერ ხვდება). ვიზე იძახი, მუსტან-
გოვიჩ?

მურაღი. გველუშაზე, ვისაც ჩვენით უღვას სუ-
ლი. სისხლის მსმელზე, ვინც ახალგაზრდობა გავვიმ-
წარა, ხუნდები დაგვადო და გასაქანს არ გვაძლევს.
კარგად მოგესხენება მისი მყრალი სახელი.

ლუი. იგება ვაბიველ და თქვა, რაზე მიმალავ?

მურაღი. რა შავქვს გასაბდე. ჩემს ჭიარს თუ
არ გავუსხენი გული, მაშ ვის გავუსხენი. მისი ოფიცი-
ალური სახელია ლეონ კარლის ძე ბოლოფაროი!
ლუი. კაილო? გაუმარტოს კაილო ბოლოფაროის!
მურაღი. შენ ხუმრობის იმტაზე ხარ. ანდა იქ-
ნებ არ მენდობი? ჩვენს დროში გულწრფელობა ექვს
იწვევს, მის უყან ხაუნაგეს ეტებენ.

ლუი. მურად მუსტანგოვიჩ, დევთხოვით მაგ
ლაპარაკს. აქნა დასასვენებლად ვართ ჩამოსული
და ექვამით, ვხვით, თავი შევიქციოთ (სკვამს).

მურაღი. სხვისთვის განუთვნილი საწყაოთი ნუ
მწყავ. მე სხვაწარა კაცი გახლავარ. ორპირობას და
ფარისებლობას ორგანულად ვერ ვიტან. ალალი და
პირში მოქმელი ვარ. ეს მელუპავს. მაგრამ, დეე, და-
ვილუპო, სიმაროლეს მხარს ვერ შევუქცევ, საუკუ-
ნოდ მისი ერთგული რაინდი და პადალინი ვიქნები.

დალა, მე კვლავ ვიტყვი — დროა ცხრათავიანი გველემ- შაპი, უკვდავების წყაროსკენ რომ გზას გვიჩვენოს, მე- ვაგზარო ჩემო, ნაცარტუთად ვაქციოთ, მიწასთან გა- ვასწროთ. ეს ჩვენი წმიდათა წმიდა ვლია. ამას და- გვიფასებენ თანამედროვენი და არ დაგვიფიქვებენ მომავალი თაობები.

ლუი. რას აგვიკითხა, მუსტანგოვიჩი, ავი კვიმარტი ახრი?

მურადი ი. ვერა, ვერ მოვთმენ, რომ შენი ტლან- ტის პატრონი მოადგილედ ექდეს წვრილმან იშკილ- ბაზს, რომლის გონების არე იმდენად ვიწროა, კლიტის ჭურჭტანაში თავისუფლად გაბტევა.

ლუი. ერთი დავლიოთ და ათი იქნება. (სევამს).

მურადი თ. თუ გზას მამაზღვიერი, სიტყვას ბან- ზე ნუ მიგდებ. ხომ ხედავ წლითანი სტლში დღეიქილ აღშფოთებას გიზიარებ. როგორც მოქალაქეს მირა- ლური უფლებბა არა მაქვს ვლუმედ, როცა ჩემი მშობ- ლური კორპორაცია ლამისა უფსერულში გადჩნებოს თავსუბულობის, უნიათობის, შემწუნადებლობის მი- ერ შემზადებულმა, მოსაწყვეტად გამსაღებულმა მე- წყერმა. მე შენგან ავჯავურ პასუხს ველი, ლუი- ნიკოლა.

ლუი (შეზარბოებულ). მამაძალი რო ხარ, ქე ვიციდი, მარა თლა ამხელა მამაძალი არ მეგონე. რას ერჩი იმ უბედურს, იმან მიგილო კორპორაციაში და იმან დგაწინაურა (სევამს).

მურადი ი. შენც, ლუი ჩიკოლავ? შენც ფიქრობ, თითქოს კარიერისტული ხურუში მამოქმედებს? (შემოღის ბნელი პიროვნება ორი სხვა ბნელი პიროვ- ნების თანსლებით. ერთ-ერთი მაგიდისთან დგებთან) როგორ დავიტკიცო, რომ უანგარო ზრახვების კი- ლობანი ვარ.

ლუი. რაცხას აქ მეუბნები, გამოდი და საჯაროდ თქვი.

მურადი ი. მზად ვარ თავი ვადავლო, მხარამ ეს მხოლოდ ზიანს მოუტანს საქმეს. მე გამაგდებენ, ვი- თარება კი არ შეიცვლება. არა, ასე ხსნას ვერავის მოვუტან. ჩემის მხრივ ამგვარი საქციელი ბრძოლის ველის მიტოვებას უდრის.

ლუი. (მთვრალი). კარგა მიყურადე და რაცხას იმ- ფერს გეტყვი, რაიც გულის ფიცარზე რომ ამიქერა, ჭკუას არ წააგებ, შენ გგონია, შე არ ვაჩრობ, რომე კა- კილო სრული ასი პიროვნებით შტერია? ვინაა უფს- ტად მაგია იმ კაცის ღირსება. რაში მჭირია გონიერი უფროსი. ახლა რაცხას მევიწადინებ, ყოლიტარის ვა- კეთბინებ, სახელი იმისა და სახარი ჩემი. პასუხს პირველ რიგში ის აგებს, პირველ რიგში იმის მიზ- სნიან და დიქტერენ. შენ კილო მაგულიანებ მოვიშო- როთო. არ არის ძნელი ამბავი, მევიშორებთ, მარა ხი- ლად იცი, ვის დაგინიშავენ? რიგა მინცდამინც შე? ვითამ გამოვსულია, რომე უფენაგის ქალმა ვიც- ხა ეშპაქის ფეხი, გაქნილი ოინბაში გამოგვიგაწავნოს? რა შერჩება მაშინ ლუი-ნიკოლას? პრასი და ნაიჭუ- რი შერჩება ლუი-ნიკოლას. ეგება ორ-სამ თვეში ერთ- ტელეფონიან თანამდებობაზე ვაღამიშვან. არა, ძა- მია, მონასტრის არევას არ ვაპირებ. შეჩვეული ჭი- რი შეუჩვეველს ცბობა.

მურადი ი. (დაფიქრდება. შემდეგ). ეს საუბარი იმედია ჩვენს შორის დარჩება. ალბათ შენ მართალი ხარ, ვინაიდან კეთილგონიერულად მსჯელობ. შენ პრაქტიკული ჭკუა მოგამაძლა ღვთებამ, მე კი

პოტი გახლავარ, ილუზიებით ვსაზროლობ, თე- ვა მიტაცებს და დაბრკოლებებს აიწუნებიაკ არ ვაგდებ. რამდენჯერ განვიხილულვარ, ალბათ რამდენ- ჯერ კვლავც ჩამივარდება კოვზი ნაცარტუთად, ვი- ვერ ვუღალატებ ჭაბუკობისდროინდელ მისწრაფე- ბებს. მუდამავე სამართლიანობის, პირდაპირობის, პა- ტობისთვის მესურებ დავრჩები. მოდი ჩვენს სიკე- ბუკეს გაუმარჯოს (სევამს და ჭიქას იატაკს ანარ- სებს). იმ სიბილოს ჩუქება მართლა ბრწყინვალე ახ- რია.

ლუი. ი. აბა, რავა. მეიყვანს ი ბიკი სპილოს, ხომ კა- რგი, არადა — აგოს პასუხი.

I. ბ. პ. რ. ვ. (უახლოვდება მაგიდას. აღზნე- ბულად ნიკოლას). ჩვენი ძმა, აქ პაპიშენის დუქანი ხომ არა გგონია, ჭიქებს რომ ლაწა-ლუწი აუღინე.

ლუი. რა გინდა, ბიკო?

I. ბ. პ. რ. ვ. ბიკები სახლში გეყოლებდა. ხნაურს რომ გვხვდ, ვერა ხედავ ხალხი რიგიანად პურსა ეკმათ, ჩვენთვის ვლავაფობთ. ჰაზირ მოდი და სუფრაზე და- გვიფურთხო.

ლუი. გამეცალე აქიდან, თვარა წიწილასავით წა- გაცილი თავს. შე გამოვშეიკინებულო.

I. ბ. პ. რ. ვ. რ, რუმბივით რომ გაბერილხარ, ნა- ნა ჩანიც მოგდემს. ისეთსა გდრუწამ, მაგ ცარიელ გოჯარში... (გაიწეხს ნიკოლაზე. სხვა ბნელი პიროვ- ნებები წამომშველბიან. მურადი გვერდზე დგას. ნი- კოლა სამივეს იატაკზე მოსვამს).

ლუი. (სულს ძლივს ითქვამს). დოუღნით აქიდან, მუსტანგოვიჩი, სინამ ჩაფრები არ შემოცივიდნენ (გარბის).

I. ბ. პ. რ. ვ. (ჩიფნიფებს). კბილები, ხომ აღარ ამომივა კბილები. თავი ხომ არა ვარ!

II. ბ. პ. რ. ვ. ვაიმე დედა, ყბა!

III. ბ. პ. რ. ვ. ვაი, თვალბიდან მამხალბები მცვივა!

მურადი ი. (მთელი სერიოზულობით, გაწწმარტე- ბულ). თქვე დედებო! თქვე თავლაფდასმულბები! სამმა ვირმა ერთი ბებერი ნენხე ვერ ცემეთ?! ვის ვენედ, ვისი იმედი მქონდა...

II. ბ. პ. რ. ვ. ჩვენი წონისა არ იყო. მიმიე იყო.

მურადი ი. ავარები ვართო, დამრტყმელები ვართო. ძალიან ენამოქარგულად ლაპარაკობდით. კაცის სიტ- ყვას როგორ უნდა დაუჭერო, მითუმეტეს თუ გამო- კერებული შარვალი აცუია. არადა ეს დასაწვავი პო- ლიციაიც დროზე არ გამოინდა.

III. ბ. პ. რ. ვ. (დაძაბულად). რის პოლიცია?

მურადი ი. კიდევ კაი არ გამოინდა-მითქი. წავედ მე, თქვე გლახაკებო.

I. ბ. პ. რ. ვ. სად წახეული? ფული! ავანსი გინ- და გვავმარო? ქვეშიდან გამოდისხარ?

მურადი ი. რა სინდისით თხოულობ ფულს, შე უნამუსო!

I. ბ. პ. რ. ვ. იმის მაგივრად, ოჯახში კულტურუ- ლად ვმტარაიყვარ, ტელევიზორისთვის მეცქირა, აქ გამოვსერებულვარ, მიშუბურნია. ცხლა ფულს მი- იქერ? პირს მიტეხამ?

მურადი ი. მე დაგპირდი, თუ დაბრეგვავთ-მითქი, ნავარს თქვენ კი არა, იმან გიზიარათ.

I. ბ. პ. რ. ვ. მიითუტეტეს. რაღან წარალში ჩაგ- ვაგდი, უფრო უნდა მოგვეცე. კბილებს უფასოდ კი არ გამოიკეთებენ.

მუ რ ა დ ი. არავითარ შემთხვევაში! მაღლობა თქვით, რომ ავანსს უკან არ გვიხოვო.

II ბ. პ ი რ ო ვ. გვთხოვ, თორემ მიიღებ! (მუქარი) დაუკუე მასუთი!

მუ რ ა დ ი. შეიშლით? გზა მომეციო!

III ბ. პ ი რ ო ვ. მასუთი!

I. ბ. პ ი რ ო ვ. მაშ შენ თავს დააბრალე ყველაფერი, შე უღინჯო! (სამივენი შემოხვევიანი შურადს და ურტყამენ. შურადი დაუსხლტება და კარისაკენ მოცოცხავს. ბნელი პიროვნებები მისდევენ და ზურგში მუშტებს უბათქუნებენ).

(მიშვილი შემოიხსნა მეორე მხრიდან).

და ხ ლ ი დ ა რ ი. მაგაზნა ნათქვამი: გგონესთ, რათა სხავთ მეტსა ღვინოსა და გამხიარულდებიან გულისი თქვენი, სიხარული რამე მოსცეს თავთა თქვენთა და არა სიბილწე. მაშინ ღვინითა ოდესცა მზიარული ხარ, არათუ სიხარული რამე შესრულ არს ტვიხანად შენდა, არამედ შემავალს შევალს და სიბრძნე ივლტის და სიშმავე იგი განსცხრების და იხარებს, ამისთვის რამეთუ განაძო სიბრძნე და დაიპყრა ყოველი საღვთო სიბრძნისა სიშმავემან მან და, რაიცა ნებავენ, იქმნ და გაქმნევს. და ესე არს სიხარული იგი. მი შ ი კ ო. (გაკვირებულ). საიდან იცი მაგდენი? და ხ ლ ი დ. რაცხა წრე ჩამოგვივალბებს და იქანა დამაუთხოვბებს, რას ვამბობ, თვითონ არ მესმის. მი შ ი კ ო. ორი ლღვი.

და ხ ლ ი დ. აი ეს მესმის (ასხამს) ხუთი გულდენი. მი შ ი კ ო. რა ამბავია, შე კაცო.

და ხ ლ ი დ. შენ თუ გგონია მე რამე მრჩება.

მი შ ი კ ო. კი, ხულ არაფერი.

და ხ ლ ი დ. გროშები. დანარჩენი ვის აღარ მიაქვენეუე. ხაზინის, ექსპედიტორს, ინკასატორს, სანიტარულ ექიმს, მენაჟერს... ყველა ძაღლს და მამაძაღლს.

მი შ ი კ ო. და მიშვილი ნიემი — მეთხვე შტატზე მყოფმა კაცმა უნდა არჩინოს ეს პატროსანი ხალხი (აძღვეს ფულს). გამომართვი, ისე კი თქვენითვის ანტიქაფვის წრე მისწრება იქნებოდა. იქ დაგაუთხოვინებდნენ, რომ ეგრეცხის-მოყარება არს უბნოვლტის ყოვლისა ცოდვიან, რამეთუ რომელსა აქვს საფასენი მრავალნი არა აქვს გონება სიმართლესა ზედა, არამედ შეძინებნისა ფასისა თვისისათა; არა აქვს ცნობა მაღლობა განმრავლებისა, არამედ უნეტა განმრავლებებისა; რამეთუ საცნობელნი მისნი მის შორის არიან და მტერ არიან ყოვლისა კუმარტებისა და მოძულენი ყოვლისა სიმართლისა; რამეთუ თხოვინა ზაკესა და იქმან ვერავობათა, რათა მოიგონ უბნაღვლტის და შეძინონ ურიცხვი; ფიცვენ სიტრუთ, უბნობენ ტყუილით... აი ეს უნდა უთხრა შურად გრუშობის და მთელ მაგათ კამანას (შაქვს ჭიქები მაგიდაზე).

და ხ ლ ი დ. კაი ლაპარაკ გვცოდნის. რა ხელობის კაცი ხარ?

მი შ ი კ ო. მუქთახორა, მიწაწყალო (დახლიდარი გადის) მართლად რა ხელობის კაცი ვარ? რას ვიფიქრებდი თუ ოდესმე სილოების მუხერ გავცდებოდი. ვიცნობდეთ ერთმანეთს — მე გახლავართ მიშელ ნიემი, სილოების მაქანკალი. უარესსაც მოესწრები, თუ ენა ჩაიკბინე და ყველაფერზე ქეციანი ცხენივით თავი დაუკარი შენ მფარველ სატანას კაცილო ბოლოფართეს. სილოების მაქანკალი. ჩემს თავს ვერ ვუმაქანკლდე. ვინ ეხვევა ამაჟამად შენ სატრფოს, ვის გონია, რომ ეს ქალიშვილი მისია, მთლიანად მისი, რო-

გორც ადრე მე შეგონა (სევამ). ისევე იყო ჩემი, როგორც ეს ქიქა. როცა სვამ, გეჩვენება თითოეული ეს ქიქა მხოლოდ შენთვისაა გათლილი, ვერც კი წარმოიადვენ, თუ ათი წუთის წინათ ვმარცხვარქმედაქედან სითხეს, და ნახევარი საათის შემდეგ კიდევ ვინმე ოხერი დალომნის მურადლი ლაშქრით... „კაფეში შევალ სრულიად მარტო და ორს ავიცხებ სასმელით ქიქას, ერთი შენიდა, უნდა ვიღარდო ასეც და ისეც, აქაც და იქაც. შენს საღვთგებდლოს ჩუმიად ჩამახებენ ქიქანურები, სევამ — ალავერდი, მაგრამ შენს ქიქას ხელს არეინ ახლებს...“

ფ ე ბ შ ი ვ ე ლ ი ქ ა ლ ი შ ვ ი ლ ი. (შემოდის, მიდის მაგიდასთან და ქიქას კიდებს ხელს). ხომ შეიძლება? მი შ ი კ ო. რა საკითხავია. რა არის ქიქა, ქალწული. მე თქვენ მოგიტანო მაღალ ბოთლებს სასმელით სახესს, შოგ ჩავდგამ ვარდებს, ჩაის ვარდებს აცრემლებულბებს... (მიდის დახლთან, გამოართმევს ორ დიდ ბოთლს, რომელშიც თითო-თითო თეთრი ვარდ დევს. მოაქვს მაგიდაზე. დახლიდარი ისევ უჩინარდება).

ქ ა ლ ი შ ვ ი ლ ი. რა ორიგინალურია — ვარდები ბოთლებში.

მი შ ი კ ო. თეთრი ვარდები, თამბაქოს ბოლი და სევედიანი ქალის თითები, ჩვენ მივატყვით შვილი და ცლო. სამიკიტნოში გავიტრტებთ.

ქ ა ლ ი შ ვ ი ლ ი. თქვენ ყოველთვის ლექსად ლაპარაკობთ?

მი შ ი კ ო. მანატიო, დამავიწყდა, რომ პოეტი კ არა, მაქანკალი ვარ. სასმელის ბრალთა.

ქ ა ლ ი შ ვ ი ლ ი. ეს რა ტობეშა ტიპი ყოფილა (იციენის) მაქანკალი თუ ხართ, გამირიგეთ ვინმე.

მი შ ი კ ო. ისევ მანატიო, მე მხოლოდ სილოების ვაქორწინებ.

ქ ა ლ ი შ ვ ი ლ ი. (ხარხარებს). რა გაახტურა! მერე სილოები კმაყოფილები რჩებიან?

მი შ ი კ ო. სახსები. შხითვის თაობაზე უთანხმოება არ მოხდით და ხასიათითაც ყოველთვის ეწყობან ერთმანეთს. გაუმარტოს მეორევე სილოები!

ქ ა ლ ი შ ვ ი ლ ი. ნამდვილად გაუმარტოს. (სევამენ).

მი შ ი კ ო. თქვენ აქ როგორ მოხდით?

ქ ა ლ ი შ ვ ი ლ ი. მე ზღვის ქაფიდან წიშვი კუნძულ კიპროსთან, მს უკან მრავალმა ათასმა ვერლმა გაიარა. არ დარჩენილა მსოფლიოს არც ერთი კუთხე, რომელიც არ მომენახულდებინოს ჩემი განუყურელი თანამგზავრეთითურთ. ნეტარება და ნაღველი, სიხარული და ტკივილი მუდამ დაწყებულდენ. მხოლოდ ამ სასაუშუმში არ შემომიადგამს არასდროს ფეხი...

მი შ ი კ ო. სად არის ის ანცი ბიჭი, ოქროს ისრებით რომ გულს უგმირავს ადამიანებს, სადაა თქვენი შვილი?

ქ ა ლ ი შ ვ ი ლ ი. ეროტი წესიერი ოჯახის შვილია. იგი სასაუშუმში შესულას ვერ გაბედავს.

მი შ ი კ ო. შვილი ვერ ბედავს და დედამ როგორ გაბედა?

ქ ა ლ ი შ ვ ი ლ ი. რა მემჩანური კთხვავა. განა რა მოხდა ისეთი, თუ თანამედროვე ქალიშვილი სირაქხანაში შევიდა და სასმელი ათივთა. მომეციო სიგარეტი.

მი შ ი კ ო. (აწყვედის სიგარეტს). კიპრიადა ვაბაოლებს „პირმის“?

ქ ა ლ ი შ ვ ი ლ ი. არა, არა, გოიმი ხომ არა ვარ. მი შ ი კ ო. იქნება რაიმე მისატანებელი გსურთ.

არ მომერიდოთ — მივიღებთ ფულით მაქვს ჭიბუქი გამოტენილი.

ქალიშვილი. რა ჭაჭობაა სმის დროს ჭემა. და საერთოდ ჭამა ღუპავს ჩვენ ქალებს, ყბებს არ აჩერებენ — სულ ლექავენ და ლექავენ. ფიგურას დაზიანდა ალარავის აქვს გათხოვების შემდეგ. ნურთავით დამრგვალებიან და ძლივს დაბაჩბაჭებენ. ფუა, ხაშუარეულით კრუნები.

მიშვიკო. თქვენ ალბათ მარტო ამბროსიას და ნექტარს მიირთმევთ.

ქალიშვილი. ხუთი წელია დღეებზე ვარ. დილით ერთი ვაშლი და ყავა, საღალობისას ცოტათოდენი ხაჭო და ვახშმად ორი ფინჯანი ფორთოხლის წვენი.

მიშვიკო. სად დატოვეთ ხანდალიები, ქალღმერთო?

ქალიშვილი. გაინტერესებთ ფეხშიშველი რატომ ვარ? ვარიანტიდან გამოვიქციე. მუსტიკო გრუშმძისთან შევიკრებეთ, მთელი ჩვენი „ჟულაჟა“ იქ იყო. რ, როგორ მომბეჭრდა ეს ვარიანტები! ერთი-დაიგივე შეყირები, ერთიდაიგივე ცეკვები, თავდაჭერებული ხებურ მამაკაცები. დღესაც ფეხშიშველები ცეკვავდნენ და მე ვთქვი — მეთი აღარ ვემძლია, უნდა წვაიდე-მეთქი. შემოიკიანეს — გამსწორებელი არა ხარო. მე ვუთხარი, დილისორი არა მაქვს გაგისწოროთ-თქო. მაშინ ფეხსაცმელები დამიშალეს. ეგონათ ვერ წვაივდი. დავკარ ფეხი და წამოვიდე.

მიშვიკო. ძალიან კარგი ქენით.

ქალიშვილი. დღერფანში მუსტიკოს მამას შევიჩეხე, არ გაგიგონათ, არის ასეთი — მურად მუსტიკაგოფი გრუშმძი. სახე ერთიანად დაღურჭებოდა, ცხვირიდან სისხლი სდიოდა. მამა, რა მოგვიადო, მუსტიკომ კითხა. ეგ არაფერიო, უპასუხა, ბიჭო, შენ ის უნდა ნახო ამ დამით ხალიცილოფიის სამეცესთან ბნელი პიროვნებები რა დღეს დაეკრიან ერთ მოპოეტო ახალგაზრდასო. დაუშვილის იდეას კრახი მოვლისო. ამ ნათქვამმა უფრო გამაღწიანა. პოეტის ცემა რა ვუყავოხა.

მიშვიკო. (დამარცხული). ვასაგებია.

ქალიშვილი. რას გულისხმობთ?

მიშვიკო. არაფერს. (უნდა არაფერი შეიმჩნისო) ერთი უფრო ყმაწვილია, მინც შემოიპარა აქ თავისი ძალიან მშველი მშვილითი. ყოველ შემთხვევაში ოქროს ისრით გამოხილი მაქვს მკერდი.

ქალიშვილი. ერთი გაუგონარი ბავშვი არასდროს გახლება.

მიშვიკო. თავებობაა მისი მთავარი თვისება. არა, თქვენ არა ხართ აფროდიტე. სიყვარულის ქალღმერთთან პურის ჭემა ჩემთვის ძალიან დიდი პატივია. მე თქვენ გიწოდებთ ლორელებს.

ქალიშვილი. ჩამომავკეთით?

მიშვიკო. (შეზარბოშებულია). ჩემი თანდაყოლილი თავმდაბლობა ასე მოითხოვს. ლორელეა ბრძანდებით. სალი კლდის თავზე მოგვიკალათებიათ, ოქროს თმას ოქროს სავარცხლით იფარცხნით და ურუანტელებისმომავკრულ სიმღერას მღერით. ჩემი ნავი რეინის ტალღებს კრის და მე თქვენც ცქერით ვერა ვძვლები. ცხვარების მინდარე დაღუპავს მიქაილს, მაგრამ ფავროკას არაფრად ვაგაღებ და თქვენ შემოგჩერებოდა. ვამირები, კულიანები, აღქაჭები ჩვენს წინააღმდეგ შეტეპულეები არიან (პათოსით). ჩემი ნავი კლდეს და-

ეკახება. დაიღუპება და ტალღები ოკეანისაკენ გამოიტაცებენ, თქვენ კი სუსხიანი თაღლებს შიქნენ რაკანი ნება-ნება სისხლს მოგუწუნით უკუსლო სხეულს რენში გადმოსვრის. გარდასდებთ-მეც, და მრუში კენტავრების რემა, აქ სარწყულელად მოსული, ბუნდოვნად გაიხსენეს, რომ ამ ადგილას კაცთა მოდგმის სიყვარულის დაუსრულებელი კომედიის ერთი უმნიშვნელო მიზანსცენა გათამაშდა.

ქალიშვილი. რა კარგად თქვით: კაცთა სიყვარულის დაუსრულებელი კომედია.

მიშვიკო. დაე, კიდევ დიდხანს გაგრძელებულიყო, ვინაიდან დასასრული ყველაფერს აქვს. წაივდით აქედან (ბოთლს ჭიბუში იღებს, ვარდებს ქალიშვილს გაუწევს). წაივდით.

(სტევენო შემოვარდებიან ბოჭაული და კაპრალი)

ბოჭაული. ვინ ჩხუბობს, ვინ არღვევს წესრიგს?

მიშვიკო. არავინ.

კაპრალი. ლანარაჟი რას ჭემა არავინ!

მიშვიკო. ვინ უნდა იჩხუბოს — ჩვენს მეთი კაციშვილი არაა.

ბოჭაული. ბრტყელ-ბრტყელ სიტყვებს ტყუილ-ურბალოდ ნუ ხარჭავ. ჭერ კიდევ დილით გვაცნობეს, რომ „ნაძირალში“ დაჯა-დაჯა მოდებდა. ჩვენი ცნობები მუდამ ზუსტია.

კაპრალი. და ვინაიდან ამით მეთი აქ არავინაა, ცხადია ამით უჩხუბიათ.

მიშვიკო. ქალთან?

ბოჭაული. აქ რომ ქალი შემოვა, იმისგან არც მუშტი-კრივია ვასკვირი და არც დანების ტრიალი. და ხლიდნარჩი. დავაგვიანდით. ვინც იჩხუბა, ისინი წაიღებენ-ყუ.

კაპრალი (დახლიდნარჩი). კრიკა შეიკარი, შე ღუღის მატლო. როგორ შეიძლება ჩვენ დავავაგვიანდეს, ეს გამორიცხულია. (მიშვიკოს) წამოეთრიე უბანში.

ქალიშვილი. რა უფლება გაქვთ? რატომ, რისთვის?

ბოჭაული. (ვეკუსვად). თუ არა ვცდები, თქვენ ამ არამზადს ემოჯნურებით.

ქალიშვილი. მიყვარს, მაგრამ ეს თქვენი საქმე არ არის.

ბოჭაული. მეც ვუყვარვარ ჩემს ცოლს და თქვენი გულისთვის მას უღუქმასუროდ ვერ დავტოვებ. (მიკერად) დავაღებელი მაქვს „ნაძირალიდან“ დამანაშვეები უბანში მივყვანო. ხელცარიელი თუ დავბრუნდ, ამომტარებე ქიტლახს, წაიდ უყარე კაკალი, მებტყვინ. თქვენ აქ იქიფოთ და მე ოჯახი შიმშილით დამოსდეს? არა. დავაპატრებთ თქვენ წაწალს და ყველაფერი წესრიგში იქნება.

კაპრალი. (მიშვიკოს). რას გვიძალიანდები? ხომ აგისხნა ბატონმა ბოჭაულმა ვითარება. შეგნებული კაცი ჩანხარ და არ გესმის, რომ საზოგადოებრივ ადგილებში ხელკებით ცემას ვერიდებთ? წამოგვეყუე უბანში და იქ გარკვევა ყველაფერი. თუ დამნაშვე არა ხარ, ეგება გამოვიშვან კიდევაც. (ამასობაში ბოჭაული ზურგიდან მიეპარება მიშვიკოს და ცნობილი იღითთ ხელს მოუგრებს. კაპრალი მიყიღე პორკილებს დაადებს მიშვიკოს ხელებზე ზურგის მხრიდან. ქალიშვილი საქმით გართულ ბოჭაულს ეცემა და სიღებს წაუშენს. მიშვიკო ცდილობს კაპრალს

მუცელში წილი ჩაახვიოს. ბოქაული ქალიშვილს ხელბის გაუაყვებს).

ბოქაული (აქლამინებულ). მალე, ეს აშაღ-ლარაც დაბორკე. (კაპრალი დაუსწრებლად მიშვიკოს და ქალიშვილს ბორკილებს დაადებს).

კაპრალი. ორი კაცი დავაკავთ გემით გათვალისწინებული სამი კაცის ნაცვლად.

ბოქაული. მესამეს რა ვუყო?

კაპრალი. ქუჩაში ვინმე უპატრონო როგორ არ შეგვხვდება და ისიც წავიმძვანით.

ბოქაული. (იღებს რვეილვერს). ესენი განსაკუთრებით საშიში ბოროტმოქმედები უნდა იყვნენ. თუ გზაში გაქცევა დააპირებს, თავში ვესროლოთ. (კაპრალიც ამოიღებს იარაღს) შენ კაცი ამოიღე ნიშანში, მე ქალს მოვუვლი. (ისვრის ქერში). წავედი! (სტვენით გადაიან).

მეორე მოქმედება პირველი სურათი

საკანი პოლიციის უბანში. ნარებზე მიშვიკო და ფეხშიშველი ქალიშვილი.

მიშვიკო. შვილი თუ გვეყოლა, ნაღდად პოლიციელი გამოვა. კიდევ კაი ამ ოხრებს მხოლოდ ერთი საკანი ჰქონიათ და კაცებს და ქალებს ერთად ათავსებენ.

ქალიშვილი (ნახად). შვილი არ გვეყოლება. მიშვიკო. პატივცემულმა ლუი ნიკოლამ ავტორიტეტულად განაცხადა, რომ აღამიანი ტყვეობაში მრავლებოა. საკუთარი პრაქტიკიდან იცის.

ქალიშვილი. იმიტომ კი არა, უბრალოდ მე არ მინდა.

მიშვიკო. რატომ?

ქალიშვილი (ვეკლუცად). იმიტომ, რომ ორსულობა ფიგურას ამახინჯებს.

მიშვიკო. კარგი ერთი. ქალს სილამაზე იმისთვის უნდა, რომ მამაკაცები მოხიბლოს და ამ სწრაფვას კი შეგნებულად თუ ქვეშევსეულად მემკვიდრეობის გაჩინის სურვილი უღდეს საფუძვლად.

ქალიშვილი. ჩემთვის ჭერჭერობით სიყვარულის პროცესია მომჭადრებელი. რა ჭობია კოპწიაობას, ორლებულ სიტყვებს, ფარულ პაემნებს. თითონ შედეგი — ატირებული, ჭლავანა ბავშვები მაინცდამაინც არ მიხილავს. მე ხომ ცნრამეტი წლიის ვარ.

მიშვიკო. მაშასადამე თითონ ხარ ბავშვი. რასაკვირველია, ჩვენ უნდა უგულდებდევით ის ფაქტი. რომ დიდდაჩემს ხსენებულ ასაკში ოთხი შვილი ჰყავდა. სხვა რა საქმე ქონდა — ვარიანტებში არ დადიოდა.

ქალიშვილი (აღერსით). ნუ ხარ სახიჯლარი მიშვიკო. ო, მორალისტებს უხადრუკი ხვედრი განუშნადა განგებამ. წამითაც არ იფიქრო, შენს ახლებურად აღზრდას ვაპირებდე. ცხოვრების მარწუხები — აი ერთადერთი ქვეშარბიტი პედაგოგი. მე უფრო მოკრძალებულ როლს დავკერდები. ვოქვით. გასწავლი მაღალფარდოვან ლაპარაკს.

ქალიშვილი. მაგალითად?

მიშვიკო. ცოდვილი და მშვენიერო პრინცესა. თქვენ კენარ ტანს და საფარონ თვალებს რაოდენ

შეენს თეთრი სამოსი. იმ მუქებაბუს, ვისთვისაც თქვენ ნათობთ, დასტურ ძალის ბელი ქონია.

ქალიშვილი. ჩვენ „კულტოკში“ არის ერთი ბიჭი, სულ აგრე გადაპრანჭულად დაპარაკობს. გეგულებათ ხის ეგზისტენციალიზტი ვარო.

მიშვიკო. იტყუა ნამეტანი გატინილი აქვს ტვინით თავი. თუ არ ვცდები, ეგზისტენციალიზტი ქადაგებენ, რომ არსებობა არის საზრუნავი. ჩვენი საზრუნავი აქედან ვასვლავ. ეს ამჟამად ფუჭი ოცნება ამდენად სჯობს პრავმადიზმის პლატფორმად დავედგეთ. ქვეშარბიტობა ისაა, რაც პრაქტიკულად სასარგებლო შედეგს იძლევა. (იღებს ჭიბიდან ბოთლს) ამის დღეცა უღდაოდ იძლევა სასურველ შედეგს. ესე იგი, ბოთლის შიგთავსი არს ქვეშარბიტობა. იმ ვინო ვერიტას (მოეუფლებს ბოთლს).

კაპრალი (შემოიყვანს ბნელ პიროვნებას). მა. ესეც გემით გათვალისწინებული მესამე ავაზაკი. ესლა შეგვიძლია სამორიგეოში გულდაშვიდებით დავიძინოთ.

მიშვიკო. რა დაძინო, საქმელი მოგვიტანე.

კაპრალი. საქმელს რომ თხოულობ, ცინეში ხომ არ გგონია შენი თავი. დაკავებულები კვება ჩვენს ბალანსში არ არის გათვალისწინებული.

მიშვიკო. მაშ შიმშილით სული უნდა გავდაფოთ?

კაპრალი. მხეცები კი არა ვართ, ფულს თუ მომიცემ, შეიძლება რაიმე გავშანსო. იმას, რომ რისკის საფასურში მერგება, ალბათ თითონაც ხვდები.

მიშვიკო. (აძლევს ფულს). აი თხოუმეტი პესო. ათის სანოვადე მოიტანე.

კაპრალი. ღორები ხართ? ათის რა ამბავია! შვიდის ყელამდე გეუფათ (მიღის).

ქალიშვილი. (მიამხებებს). ფორთოხლის წვენი არ დაგვიწყდეთ.

ბ. პიროვნება. მაშ გავიცნოთ ერთმანეთი — მე გეუფადე პიროვნება ვახლავართ.

მიშვიკო. როგორ თქვი?

ბ. პიროვნება. ვა, აჟარნების უბნელი თულუხჩი გიო-ხაშლამა არ გავიგონიათ? იმის შვილი ბნევი პიროვნებების ფარის ელქაქი ვახლავარ. ვაც-ბოტი რაღა.

ქალიშვილი. გაგვიგონია, გაგვიგონია.

ბ. პიროვნება. დაუყოხავათ ქალი ლაპარაკში ნუ ჩავლამდე. (მიშვიკოს). მაგ შუშაში რა გიდგას?

მიშვიკო. სასმელი.

ბ. პიროვნება. აქ მამე (მოეუფლებს ბოთლს). ისე ვატყობ კამერაში ხოშიან დროს ატარებ. შარაფი, ქალი, პაპირიანი. ეხლა სათოხლავიც მოვა. ალბათ ვასვლავ აღარ გინდა გარეთ (უთითებს ქალიშვილზე) შენი გულის მურაზია?

მიშვიკო (დაძაბული). ხო.

ბ. პიროვნება. პატარ ხანობით ჩემიც რომ ვახდებს, არ იქნება?

ქალიშვილი. რას ლაპარაკობთ? არავითარ შემთხვევაში!

ბ. პიროვნება. სწორედ შენ დაგეითხები.

მიშვიკო (წამოენთება, ბოთლს დაავლებს ხელს). ახა გაიმეორე, რა თქვი!

ბ. პიროვნება. (დაფაცურდება). მაიცა, მაიცა, შარაფი არ დაგეითხი. ეგრე დამთხვევა შეიძლება?

ქალიშვილი. მაშ მსუქან-მსუქანი ჰოპოპოპ გყოლია. მა, ბარიზანი ვქნათ. მახლას, ვიხუმრე.

მიშვიკო. (აღვნიშნულია). კარგი ხუმრობა.
ბ. პიროვნება. ბემონი ვიყო, თუ პირი სუფ-
ოად არ ვამედო. (ქალიშვილს) რაზე დაგაკაცეს,
ხალჩაში პროტობადით?

ქალიშვილი. არა, სულ ტყუილებურად.

ბ. პიროვნება. თუ თქმა არ გინდა, არ გაძა-
ბე — „ნახილდა“ არ გეგონოთ. თქვენი არ ვიცი, მე
სულ მუქთად გამაბეს.

მიშვიკო. არაფერი დაგოშავებია, ხო?

ბ. პიროვნება. ღვიწის მადლმა, რომ ამიყვანეს
იმ წუთას არაფერი. მოვდიოდი, ჩემთვის ვმდებოდი.

კაპრალი. (შემოაქვს ქალღმერთი გახვეული რა-
ღაც და ნარბეზე დებს). ხეთქეთ, და ღმერთს მად-
ლობა შესწერს, ასეთი სათნო ზედამხედველი რომ
შეგახვედრავს.

ქალიშვილი. ფორთოხლის წვენი მოიტანეთ?
კაპრალი. (დაცინივით). კი, ფორთოხლის წვენი,
წითხლილი, ინდის ხურმა (გაღის).

ქალიშვილი. (ხსნის ფუთას). რა მუშევლება. აქ
მხოლოდ ძეხვი, ყველი და პური.

ბ. პიროვნება. ბილანი კაცია არ იკადრებს თი-
თის ჭამოს და სხვა ნაგავივით ხელში შესცქეროდეს.
ქალიშვილი. დაგვეწვიეთ. მე კი ვერაფერს ვერ
შევქაბ.

მიშვიკო. ხო, მოდი, თქვლიფე. (ქალიშვილი).
შენც იწუხ ნიშნობს. რა დროს ფიგურაზე ფიქრია. მი-
თუმეტეს, რომ გარეგნული კი არა, სულიერი სილამა-
ზით აჯადოებ მამაკაცებს.

ქალიშვილი. საზიზარო. ესე იგი, გონჯი ვარ?

ბ. პიროვნება (იღუქმება). იმას ვამბობდი, ძან
უღებო დღე გამოთენდა-მეთქი. იმას ვამბობდი, ვინმე
პირიფი მომადგა კარზე, მეუბნება, რა არის
თუ ფულს მოგცემ ერთ კაცს ცემეთ. ქებატად
ვიყვე, ვუთხარა, შენ ოღონდ თეთრი არ დაიშუ-
რო და ერთის კი არა ათის დაბრეგაზე დაგვაბულ-
დები-მეთქი. როგორც პირობა დავთქვით, სადამოს
ჩემი ამქრანა სირაქხანაში წავიდი. ვინმეა ეგ ჩვენი
პირიფი და საცემი პირიფი დგანან, პურს ჭამენ. დარ-
ტყმა რომ დავუპირე, ცხენივით გაქუსლა. ეხლა ეს
ჩვენი პირიფი გაქრობას იწყებს, ფულს აღარ იძ-
ლევს. მაინც დაზეთილ გუნებაზე ვიყავი და რა ვხიე
— სულ ვამიე დედა ვაყროყინებინე. დამეცა იმ წუ-
წურაქმა ფული, მაგრამა გეოხხრა, ვინ ვივად ფო-
ლორცებმა სამხეცედან სპილო უხდა აწიონო და ისი-
ნი ცემეთ და დაიფრინეთო.

ბ. პიროვნება. კიდევ დაკვირდათ ფულს?

ბ. პიროვნება. მა რა. წამოვიდი სახლში სიმ-
დერ-სიმდერით და ყაყაროებს არ გადავიყარე. ესეც
მესამეო, დაძახეს, გამოკეტეს და წამომამსერეს. მახ-
ხის. დიდი-დიდი აქ ერთი საათი გამაჩერო. ბიჭები
მოვლენ, დამხინანა და სამხეცეს გვას გაუდგებო.

მიშვიკო. იმ ფლორცების თვაკაცო მე გახლავ-
არ და ბარემდა აქვე გავასწოროთ ანგარიშები.

ქალიშვილი. მიშველ, რა უადგილო ხუმრობაა.

ბ. პიროვნება. ანგალობ, ჭიგარო?

მიშვიკო. მართლს გეუბნები. სპილო მე უნდა
მოვტაცო იმ არიფის დავალებით, შენ რომ ვერ გა-
ლახებ.

ბ. პიროვნება. გაიქცა თორემ... ეგ უკვე სულ
სხვა ამბავია. შენა ხელს როგორ დაგაკარებ, ერთად
პური გავიჭებია. ჭანდაბა და დოჯანა ფულსაც და

იმ გაქსულებურ შარფსაც. მაგაში, იუზგარ, ეციეს ნა-
ტამალო არ შეგეპაროს. ნაუთის ქული ტყუილია კი
არ მახურამს.

კაპრალი (შემოდის. ბ. პიროვნებას) შენ შეგიძრ-
ლია წახვიდე. მაგრამ სხვა დროს თუ ჩავიჭვრები
ასე იფაღ, რაღაც კამაკების გულსთვის ასეთ გამო-
ჩენილ ბოროტოქმედს ვერ გაგანათავისუფლებო.

ბ. პიროვნება (კაპრალს). მოკეტე, შენი ქო-
ქი არ იყოს.

კაპრალი. დამშვიდდი, მიწაწალო, ნუ შარი-
ანობ, ვერა ხედავ გეხუმრები.

ბ. პიროვნება (მიშვიკოს) პურ-მარილისთვის
მადლობა მომიხსენება. რო გამოხვიდე, პურანების
უბანში მომიბიჯეთ, სპილოს მოტაცების მოგეხმარე-
ბი. ბიჭებსაც წამოვალავ. (ქალიშვილს) კარგად
მეყოლე, ქალბატონო! (კაპრალი და ბ. პიროვნება გა-
დიან).

ქალიშვილი. ეს გორსალა რა პრავილი ტიპი
ყოფილა.

მიშვიკო. თავისზე უარესს ჭობია. ეს კი კარგი
საქმე უქნია, თუკი მურად მუსტანგოვიჩის ნამდვი-
ლად აღინა ცხვირიდან ძმარა.

ქალიშვილი. მუსტიკო გრუშოძის მამას იც-
ნობ, ესე იგი.

მიშვიკო. ნეტავი არ ვიცნობდე. ჩემი უშუალო
უფროსია.

ქალიშვილი. ძალიან განათლებული კაცია და
რა გემოვნებით იცავს. რატომ გეჭაგრება, იგი ხომ
ჩენტილმენია იმ სიტყვის სრული მნიშვნელობით.

მიშვიკო. მეჭაგრება მეტად დონდლო სიტყვაა,
როცა მაგ ნაძირადაზე დაპარაკობ. რასაკვირვლია,
კარგად ჩაიცვამს — გაყვლიფა ქვეყანა. განათლებუ-
ლიო. კაცილოს და დავეშვილის ფონზე წერა-კით-
ხვის ცოდნა უკვე პიროვნობას უფორდება.

ქალიშვილი. უშრთი ამბობ. ის მთავრე პურ-
მარილებს შლის, შენ კი ძეხვსა და შავ პურს ჭამ სა-
კაში.

მიშვიკო. ეს მიჩენია, იმ ბილწ ინდაურებს და
იმორტულ სანძებებს, მუსტიკო, შენ და შენი და-
ქალების ბუღობა რომ სასწაღეთ და ყლურკავთ.

ქალიშვილი. ხო, შენ კბილებს მოგვეცის.

მიშვიკო. ჭობია სულ არ გვიოდებს კბილები, ვი-
დრე არაიო ლეშმა დალეკო.

ქალიშვილი. ვისაც არაფრის შნო არა აქვს,
მაგით იმართლებს თავს.

მიშვიკო. ვისაც ვალდების შნო არა აქვს, ანე
ცხოვრობს.

ქალიშვილი. დიდი სინდისიერი გამომიჩნდი.

მიშვიკო. დიახ, მე წმინდა სინდისი მაქვს. შანს-
პეველა და ჩალიჩმისტიერი არასდროს გავხვდები.

ქალიშვილი. დიადე მაგადანე შენი პატიოსნე-
ბა და დანა-ჩანძირთი ჭამე, ანდა კოვჭოთ.

მიშვიკო. არ არის ეგ შენი ჭკუის საქმე.

ქალიშვილი. ბრძენი გამომიჩნდა. რომელ პა-
ტიოსნებაზე ლაპარაკობ. რასაც კაცილო და გრუშო-
ძე გიბრძანებენ, უმად ასრულებ. თუ ისინი მომხვე-
ჭელები არიან, შენ მომხვეჭელების მოჭამავირე ყო-
ფილხარ.

მიშვიკო. კარგი, ლორილეა, სხვა რამეზე ვიმსჯე-
ლოთ.

ქალიშვილი. (გესკლიანად). მოჭამავირე, რო-

მელსაც თავის დამჭირებულის ველური შიში აქვს. შიში და შური კი ფარულ სიძულვილს უღვივებს პატრონისადმი. ეს შიში და შური კაცს ყველაფრისადმი აბორიტებს, უმიზნოდ ანთხევენებს შხამს. ბოლომდე ხალხი უსუსურია და ვერაფე ზდება, თუ საშუალება მიეცა.

მიშვიკო (შემრიგებლური ტონით). მოეხვი ჩემს განქიქებას. ისედაც გალიაში გამოგვკეტეს. დარდად სივ გვეყოფა.

ქალიშვილი. (თავისას განაგრძობს). შენ ყველა გეპაუტება, არაფერი არ გახალისებს. ზრდილობის გულისთვის ერთი ქათინაური მაინც გეთქვა ჩემთვის. ერთი სააღერსო სიტყვა წამოგცდინდა. აქ ვიფიქრე თავმჯავებული და მორცხვი არის-ბო, მაგრამ არა — გულქვა ხარ, წყალი გიდგას ძარღვებში.

მიშვიკო (შემწყნარებლად). ეს უკვე ცოლქმრული სცენაა, ლორელა.

ქალიშვილი. არაფერიც. მე ის სახარლო გოგო მეცოდება, ვისაც უყვარდი ან შეგაყვარებს. ალბათ სიფიქრად მიიყვან შენი გულგრილობით, აუღელვებლობით, უფერხებლობით.

მიშვიკო. ვისაც ვუყვარდი, იმ წიწკვის ბედს ნუ ინაღვლებ. ისეთი კოქია, ფუნაში რომ ჩააგდო, თხანხე დაჭდება.

ქალიშვილი. მერე ჩემზედაც ასე იტყვი, არა? მიშვიკო. როგორ გეპაუტება. შენზე ვიტყვი ალჩუზე დაჭდებათქო. საერთოდ... (ირონიით) შენი ტერმინოლოგია რომ ვიხმარო, რა მემჩანობაა, რა ჩიხეობაა სიყვარული.

ქალიშვილი. ფუქსავატი და ქარაფშუტა გგონივარ? ახია ჩემზე!

მიშვიკო. არა, ყოველთვის დარწმუნებულნი ვიყავი, რომ ვარიანტებში სერიოზული და ქუადამჭდარი ხალხი ცეკვავს ფესშიშვილი.

ქალიშვილი. მე რომ ვინმე მიყვარდ...
მიშვიკო. მტლად დაედები არა? ლეონ კარლოვიჩს გადაცნობ, ჩემ შეფს. არ შეიძლება არ მოგხიბლოს.

ქალიშვილი. კლოუნად ხარ დაბადებული. მე კი ერთი წუთით მეგონა...

მიშვიკო. არ გადამრიო, ლორელა, ხომ არ გეგონა, რომ შეგაყვარდი? აუჰ, რა ამბავში გაველიდი თურმე!

ქალიშვილი. (ბრაზით). არა და არა, ვარიანტებში ვიპოე, ფესშიშვილიც ვიცეკვებ. რასაც მინდა, გავაკეთებ. ისევე როგორც შენ, მეც არავინ და არაფერი არ მიყვარს.

მიშვიკო. ვინა თქვა, რომ მე არავინ არ მიყვარს? (მოდის გისოსან დამაგრასთან). შეხედ ცაზე ნატურისთვალისით როგორ ბრწყინავს ცისკრის ვარსკვლავი — დედამიწა. ცისფერი დედამიწა, სადაც კეთილი, გულდაა აღამიანები ცხოვრობენ. იქ სხვანაირი გაწვლადებული განთავადები იციან და ფრუანტელის მომგვრელი საღამოები. ვაჟი და ქალი თბილ ქვიშაზე სხედან და მათ ზურგსუკან ფიქვნარი ტყუა, ხოლო წინ ფართო გამოლილი, მოსვენებული ოკანე. ისინი გასცქერიან ტატნობზე ამობრწყინებულ, ერთ ცივად ვენერას და აზრადაც არ მოსდით, რომ აქ, ვენერაზე, დავდივართ, ვიტანებთ და ერთმანეთს ვტრობთ ვითომდა გონიერი არსებანი, არ წარმო-

უღვინათ, რომ სანამ სიყვდილი კუთხეში არ მიგვიწყდება, დაუნდობლნი, უყოფრნი და მკაფრნი ვართ. არა, დედამიწაზე სულ სხვაგვარი აღმნიანები ცხოვრობენ. ისინი არ იფიქვენ, რომ ვეღუფტერი წარმავალია, რომ სასტიკი, უყიდგანო საშარო აუღელვებლად ახდენს კოსმიურ კატასტროფებს, ვარსკვლავებსა და გალაქტიკებს ნაცარბიჭად აქცევს და სწორედ ამიტომ დედამიწის მკვიდრებს უყვართ ერთმანეთი, შუღლს, ბორბობას, სიძულვილს თრგუნავენ სიყვარულის განსამტკიცებლად და განსაღიდეზლად. და იქ მუდგობენ ოქროსი მოვარაუბელი განთიადები და თავანჯარა, იების სურნელით მსუნთქავი საღამოები, როდესაც ვარინდებულ, ლურჯ ოკანეში წითელი მზე ყვინთავს. სიფიქრადეული, მეწაული დარღვლები არ იძვრან, ხოლო ცის თაღზე ყოველწუთიერ ელვარება ემატება მთავრეს და ასპიროსს.

ქალიშვილი. ეგ ლამაზი სიტყვებია. ცხოვრება — ბრძოლა.

მიშვიკო. ღიად, ბრძოლაა უხამსობისთან, ღვარძლთან, სინინურესთან.

ქალიშვილი. გამოიგონე რაიმე აპარატი და გადაგრიდი იმ სანუყვარ პლანეტაზე

მიშვიკო. რისთვის? ოცნება რეალურად როცა იქცევა, თავისი ზღელმიწვლობით, ჩვეულებრიობით გულს გვიტებს ხოლმე. მე აქ, ასპიროსზე, დავიბადე და როგორც არ უნდა იყოს იგი, მაინც ყველაფერი მირჩევინა. მე ასპიროსმა დამანახა ცისფერი, მოყაშკაზე ვარსკვლავი-დედამიწა.

(შემოდან ბოქალუი და კაპრალი)

ბოქალუი. ეს კაცია, ლეონ კარლოვიჩი რომ დაეძებს. გვარიც ვიხევევა, სახელიც და მამის სახელიც. მთელი ქალაქი შევაწრიალით, გაუზღადვი ქუჩრტუნა და მოუნახავი კუნჭული არ დაგვიტოვებია, ამას კი შივ პოლიციის შენოსაში ლათაიები გაუბია ვილაც ფესშიშვილ უმედურთან.

მიშვიკო. გოგოს შეურაცხყოფას როგორ აყენებ?

ბოქალუი. კაი, თუ მძა ხარ. მაინც რატომ არა თქვი, რომ ისტორიული მნიშვნელობის ოპერატიული თავილება გაქვს? სტეციალურად ჩაგვატენინე შენი დავე, რომ ობიექტური მიწებების გამო დავალებმა არ შეგესრულებინა?

მიშვიკო. ვთქვი, მაგრამ უური ვინ მათხოვა.

კაპრალი. ეს კლიაუნაა. იურისტის მომავალ დილობის ფიცივარი, მე პირნათლად ვასრულებ უფროს ბრძანებას და დეკავებულებს ყოველ სიტყვას მაგნიტურ ფირზე ვიწერ. მე ძილშიაც არ მავიწყდება ჩვენი ჭუმანური დევიზი: „ბანდიტებს — გულისსხმიერება და აღერის“. ყოველთვის მასსოვს აგრეთვე ბრძნული ანდაზა: მგლის თავზე სახარება წაიკითხე და საჭარო ბიბლიოთეკაში ჩაქერებაო.

ბოქალუი. (მიშვიკოს). გასწი ახლავე და შეასრული, რაც ნაბრძანები გაქვს. ჩვენ კი ვაცნობებთ, სადაც საჭიროა, რომ უბადლო გამპრიახობა გამოვიჩინეთ და, თუმცა გზაკვალს ვეკბნევი, გამოგიქირეთ. ამისათვის იმედია პრემიასაც შევტყუაყუნებთ.

კაპრალი. დაუღე აქიდად. არ გესმის, რას გუებუებინა?

მიშვიკო. ქალიშვილიც ჩემთან წამოვა.

კაპრალი. ნუ თავხედდები. ქალიშვილი რა შუაშია.

მიშვიკო. მაშინ არც მე არსად არ წავალ.
ბოქაულო. წაიყვანე, წაიყვანე. გზაში არავინ მოგტაცოს. ვის რა ოხრად ჰქირდება ეგ კნაქა. მე შენ გეტყვი, ეგვეც ლტარის მანქანამოგებული ბილეთია.

მეორე სურათი

(ლენ კარლოს მის კაბინეტი. კაკილო მარტო)
კაკილო. (მიკროფონში ლაპარაკობს). „მერცხალი“, „მერცხალი“, მე „ბაიუშუში“ ვარ. ჩემი ხმა როგორ გესმის. გადავდივარ მიღებაზე.
მიშვიკოს ხმა დინამიკიდან. მე „მერცხალი“ ვარ, თქვენს ხმა კარგად მესმის, „ბაიუშუში“, გადავდივარ მიღებაზე.

კაკილო. მომხსენეთ სიტუაცია. რა ფაზაშია ოპერაცია „სიუვარული“?

მიშვიკოს ხმა. ჭრჭერობით ყველა-ფერი რიგზეა. ვუახლოვდებით დანიშნულების პუნქტის ღობეს. ავტორის გალავანი გადავლახეთ თოკებიანი კიბის გამოყენებით. უკანა გზაზე ბნელი პიროვნება აღაყაფის კარის კლიტზე გატეხავს.

კაკილო. ბაწარი თუ ვაქეთ საქმარისი სპილოს... თფუ, ობიექტს კისერში რომ გამოაბათ?

მიშვიკოს ხმა. ყოველნაირად აღჭურვილები ვართ.

კაკილო. აბა, თქვენ იცით, მარჯვედ, არ მიხიზან-კლოთ. ნახევარ საათში დაგიაკვირდებით.

მიშვიკოს ხმა. თქვენ გაგიგეთ.

კაკილო. (თავისთვის). არც დღე გაქვს კაცს მოსვენება და არც ღამე. გაათენე ახლა სპილოების სექამობის გულსთვის!

მურადი. (შემოდის. ფერალი სათვალეები უკეთია). როგორ ვითარდება „სიუვარული“?

კაკილო. ძალიან კარგად. ამ წუთის ველაპარაკებ.

მურადი. ხელი ხომ არ შეშლიათ? ვაითუ, სალიცილოვინის ჭამათი სახუნდარში ჩაუსაფრდა.

კაკილო. პირიქით, ხელგამართავენ დადაყრან გზაში. ვილაც ბნელი პიროვნება თავის დამქაშებით.

მურადი (შეცბუნდება). როგორა თქვით? ბნელი პიროვნება? (მკვეთრად) ახლავე უნდა დაუუკავშირდეთ ექსპლედის მოთავსება და ვუბრძანოთ, რომ რამენარად დაუსლტენენ იმ ავტორს. ეს წმინდა წყლის პროვოკაციაა. ოპერაციას ჩაფლავების საფრთხე ემუქრება. ვიცი ვისი ონებია. ლუი-ნიკოლა და ვუშვილის ხელწერა ადვილი ამოსაცნობია.

კაკილო. ასეთი ექვიანი და ურწმუნო რა დედამ გშობა.

მურადი. სიფრთხილეს თავი არ სტკივა, ბატონო ჩემო. ის უხიაგი კაცი კი არაფერს არ იუკადრისებს, ოღონდ ფიასკო განგაცდევინოთ.

კაკილო. ეგ სულ შენს ქლექიანი ფანტაზიაა. ვინ არჩია ნახუჭარი, შენ თუ ლუი-ნიკოლა?

მურადი. მართალია, არმალანი მაგის ამორჩეულია, მაგრამ ისიც ვიციზოთ რა მიზნით. მაგ კაცის ნდობა არ შეიძლება, ინტრიგანობის ფადიშპაია, თავისირობის წარატუსტრა, თვალთმაქციობის საკია-მუნე.

კაკილო. რა ახლა-უბაღა ლაპარაკობ, ვერაფერს ვერ გაიგებს ქრისტიანი კაცი. დამიხსოვრეთ, ლუის ორგულობას ასე იოლად ვერ ვირწმუნებ.

მურადი. (მღიქვენლურად). იმას როგორ გავუბედავ იუღობა დავწამო. მესმის, რომ წარტოლ კეთილშობილური ხასიათი აქვს. ისიც ვიცი, რომ თავისებურად უყვარხართ. მაგრამ სუსტი ნებისყოფის პიროვნებაა. დაუმატეთ ამას წრეგადასული პატვიმო-ყვარობა, ომერფრედილიანს ურცხვი წაქეზებანი ვნე-ვაპროლი დამთ. ამგვარი ფაქტორები აბუნდ კანდალ აქვეყენ, მორჩილს მემამოხედ გახდიან. დაუშვილის კარიერისტულმა მისწრაფებებმა მისდა უნებურად ამოგავს მთაღწიეს და ვშოშობ იგი იმიჩინენტს გიმ-წაიდობ.

კაკილო. ეს მაინტერესებს, ამ აქიაბაქია სიტყვებს შენ თვითონ იგონებ?

მურადი. მოგვსწენებათ, უნივერსიტეტი დავამთავრე, სიკაბუკეში ლექსებს ვწერდი...

კაკილო. ლექსებს წერდი? ამის შემდეგ შენ რა-მე დაგვერებება! კაცი რომ შაირობას დაიწყებს, ის სანდო აღარ არი. სხვა რამის შნო რახან არა აქვს, სხვების ტლაპოში ამოგანგვლას მიყოფის ხელს. მთავარანგელოზის ტარტაროზის კუდს გამოაბას. (მტკიცედ) ლუი-ნიკოლაზე ფაქტების მოუშევალებლად ერთი აუგი სიტყვა არ წამოგცდეს. იმას ვუყვარვარ მე. თუმცა მარტო იმას კი არა. მთელი ხალხი კერპად მსახავს და შემომუყუფენს თვალბში (ისმის ტელეფონის გაბმული ზარი. დაფიქრდება, ხელს აიქნებს) აქმა, აცხა, გაერთიე გარეთ. ხომ ხედავ უწენახის ოჯახიდან პირდაპირი ტელეფონით მირეკვენ. (მურადი გაიძურწება. იღებს ყურმილს) სასოებით გადგებთ ყურს თქვენი პირისფარები, ყურმოჭრილი მოხა, ვინც თქვენი ჩემის გაწმენდას ბედნიერებად ჩათვლის. დიახ, უნეტარესო და უწენახესო. ერთი წუთით მანატით, მუხლს მოვიდრეკე, ჩვეულ მდგომარეობას მივიღებ. მუსლმოყრილი უყუთ გავცებ, რას მიბრძანებთ. სკამზე დამჭდარი აღბათ ვერც მივხედები რა გნებათ. (დაეცემა მუსლგუნზე) მზად ვარ. უნეტარესო, გულისფანქვალთ მოველი თქვენ განკარგულებას, რათა მის შესასრულებლად მწვერივით ადგილიდან მოვწყდე. (პაუზა) რა ამომწურავი სისუსტით თქვით. ჭეშმარიტად, ენას უქმად ვატარებ, ილიოტი ვარ. აუწმენდ მაღლობას გირავთ, რომ ბოლოსდაბოლოს მიმნათიეთ და წარმოუღვინებთ გონებაშევილობით ზედგამოჭრილი სახელი შე-მარკვით. დიახ, ილიოტი გახლავართ დაბადებიდან, მაგრამ თქვენს მეტმა ეს ვერაინ ამოიღო. (პაუზა). სმენად ვარ გადაცეული, უნეტარესო. (პაუზა) შე-უძლებელია, რომ ჩვენი ხალხი იყოს, გარწმუნებთ, შე-უძლებელია, უდავოდ პროვოკაციაა. ხომ იცით სალიცილოვინი გადამტერებულა ჩემზე და უსაფუძვლოდ მდებს შარს. კოლექტივში ჭურღას როგორ გვაჭაჭა-ნებ, ანდა სპილო რა მოსაპარა — რაში გვეჭირდება, მაგის სუკები არ იჭმევა. (პაუზა) ყველაფერს გამო-ვიძიებ და, თუ ჩემი თანამშრომლობია, სანამუშოდ დავექი. (პაუზა). არა, მოხსნას როგორ ვაჭარებ — ეს სისხლის სამართლის დანაშაულია. მოხსნა ამ შემთხვევაში ალერსი და თავზე ხელის გადასმა. (პაუზა) არის შევასრულებ. ძილი ნებისა, უწენახესო. (დებს ყურმილს. ჯდება საფარქელში). აბა, თან ვილაცებთ

გაულახიათ, თან სილო გაუტაციათ. ყოჩაღ, ბიჭებო. ჭირ სილო მომიყვანონ, მერე მე ვიცი მაგათი დას-
ჯა. უზუნაებს ვეტყვი, ვითომ არაფერი ვიცი. იცო-
ცხლე, ნეიძეს ბღღვირი გავაღინო. სასამართლოში
გადავცემ საქმეს.

მიშოკოს ხმა დინამიკიდან. „ბაიუშო“, „ბაი-
უშო“, მე „მერცხალი“ ვარ. გადავდვიარ მიღება-
ზე.

კაკილო. „ბაიუშო“ გისმენს, როგორ მიმდინა-
როებს ოპერაცია?

მიშოკოს ხმა. ვიყოფებით ნეიტრალურ ტერი-
ტორიაზე. ობიექტი ხელთა გვაყავს. მოვეშურებით და-
ნიშნულების ბუნქტში.

კაკილო. ვინმემ წინააღმდეგობა ხომ არ გაგიწი-
ათ?

მიშოკოს ხმა. ობიექტი ძალიან დამყოლი აღმოჩ-
ნდა. საშიშოდ დამყუარებული დარაჯი ვეუბნებოდა —
ნუ წაიყვანო, შედეგანია, გზში გაგაწვადებთო.
როცა ბნელმა პიროვნებამ შეუბღვირა, თვითონ გავი-
რდეს ალაყაფის კარი. ერთ საათში იმედია სიძეს პა-
ტარძალიან მივევკრიო.

კაკილო. თქვენ იცით. გამწირებს მოერიდეთ,
ვიწრო-ვიწრო ქუჩებით იარეთ (გამორთავს რაციას).

ლუი (შემოდის). ლეონ კარლოვიჩი, თუუ, ეშ-
მას, მარა „სიყვარულს“ კვი პირი უჩანს. ამ წუთას
ვესაუბრე ნიძეს.

კაკილო. მეც ეს-ესაა დამიკავშირდა. მგონი ჩვენ
ბედს ძალი არ დაუყვს. თუმცა საღვთისაღვინს უზე-
ნახისთვის რაცხანაირად შეუტყობინებია, რომ ბო-
ლოფართომ სილო მომტაცა და ხელქვეითები გამი-
ტაცაო.

ლუი. ენას ძვალი არ აქვენ და დასამტყიცებელი
საბუთები არაფერი გაანია, ყაროს ცოფი რამდენიც
გოუხარდება. სულ თხოუთმეტი წუთით გვიკრდება
იგი სილო. მერე ფარულად დავაბრუნებთ.

კაკილო. თუ მინცდამინც გაიკრდა საქმე, თა-
ვი ისე დავიკრიოთ, ვითომ არაფერი ვიცოდით. ჭო-
ხი ნიძის ზურგზე გადავტყვით. იმნაირი კაცია, ხმას
არ მოიიღებს.

ლუი. უმტკველად, ახლა, კაკილო ბატონო, სხვა და-
ვალბებზე მოგახსენებ. თქვენც ქვისლის ბაღანა მოწ-
ყობლია ინსტრუქტში. იგი ჭაგლაგი რექტორი მო-
აღლოვრიჩი ჭრეთ რაცხას ოჩნობდა — უფულოთ
ვერ მივიღებო, ლექტორებს რა პირით შევხედლო. მა-
რა შევახსენე, ჩვენს დასასვენებელ ზონაში მამული
და აგარაკი ქე რო დამუკვიდრეთ ამას წინებზე და
რადღი ქონდა სათქმელი.

კაკილო. ოჩნობდა? დამიხედ ამ ფუნაგორიას!
ვითომ ლექტორების ჭიბზე ზრუნავს.

ლუი. შემდგომ, თქვენი პირადი ორანტერის დამ-
კვრელური მშენებლობა მოთავებულა. მოხალისე
სტუდენტები და უფროსკლასელები მივასიეთ, ასე
რომ ორ კვირში ეიგო ყლოფერი. ინდის ხურმა,
ანანასი, ქიჭოსის ნიგოზი აწი თავსაყარად გექნება.

კაკილო. საინტერესოა, რა დაჯდა?

ლუი. მაგი რა შენი სადარღებელია, კაკილო ბატო-
ნო. მუშა ხელი მუთით იყო. მასალა უფასო. გახსნიხს
ბანკეტი მოვაწყვეთ მოწვეული სტუმრებისათვის და
მაგის ხარკი კულტმასობრივი ფონდში გადავიტაც-
ხეთ.

კაკილო. კაცო, ფასი დამიდგინე, ხაღმე ჩემქმე-
ლი მქონდეს მტრების გულებს გასახუტად. სამ-
დენი და ამდენი დუკატი დამიქდა-მთქვი ორანტერეა.
ლუი. სხაღვე დავათვლევინებ ბუღალტერებს. აჭ-
ლა ბოლო საყითხი — თქვენი სადოქტორო დისერტა-
ცია.

კაკილო. შეთანხმდით ბოლოს, რა საგანში ჭობია
დავიცვა?

ლუი. საბაკალავრო დისერტაცია თუ გახსოვთ ვე-
ნერის ავებულბებზე გქონდათ. ესე იგი ვენეროლოგი-
აში. მივეწვიე ამქრად მეცნიერება და დიდხანს ვეპო-
ბლით, რა დარგი ამოგვერება. ასეთ თქვეს დროა ვე-
ნერის ფარგლებს გავცდეთ და შორეთში გაავათუ-
როთ ხელიო. (იღებს უბის წიგნაკს) მასხაღამე თქვე-
ნი დისერტაცია იქნება ასტროფიზიკაში. იმფრნაირი
თემაა, ენას აგითოხარაკებს. (კითხულობს) „იუპიტერ-
რის ორბიტის ეკლიპტიკის მიმართ დახრის კუთხის
დაზუსტებისა და იგივე იუპიტერის წითელი ლაქის
სექტორისკოპიული ანალიზის საკითხისათვის“. დი-
სერტაცია უფვე დამარღია. ამ დღებში წიგნად გა-
მოიცემა. დაცვა ჩვიდმეტში. ძან შემოგვეხვეწენ მე-
ცნიერებე — გავაპატოხონოს დაცვაზე მოზრძანე-
ბითო.

კაკილო. თუ მოვიცადე, დავცწრები. კალენდარ-
ში ჩავინიშნავ, რომ არ დამაიწვილებს. (კალენდარზე
წერს) ჩვიდმეტში, არა?

ლუი. კი. თქვენო ბრწყინვალეობავ. (პარარა დახა-
ნების შემიღვე შენიშნავ) კარლოვიჩი, თუ არ გარწ-
რები, ერთ რაცხას გეტყვი კილო.

კაკილო. რა მამავია.

ლუი. დღესღამ მურადია გრუშიქიმ კაღე „ნაძირა-
ლაში“ დამაბიფა. სუფრა გაშალა — რა გინდა სუ-
ლო და გულო.

კაკილო. რას ქეიფობთ სხვის დასანახად. რამ-
დენჯერ უნდა გითხრათ — გამოიკეტეთ კუკუმა და იქ
გამოტყვევით.

ლუი. მაგან დეიფინა. თვარა მე რექტორანი ვურ-
ჩიე. რავარც გამოირკვა, სწორი აღმოვჩნდი. ვიცხა
უბედური ხაღხი გადაგვეიღა და ჩხუბი გვაქვენიეს.

კაკილო. რა საქციელია მასუხისმგებელი მუშა-
კები რომ შეუსტრში ჩავარდებიან.

ლუი. პეტრე წავიძიგიაღვეთ, იმფერი არაფერი
ყოფილა. მარა იქობამდის რეები ჩამომიკალა მურა-
ღია გრუშიქიმ, იგია საყითხავი, ენდობი მაგ კაცს, კარ-
ლოვიჩი?

კაკილო. ვისაც არ ვენდობი, სამსახურში გავა-
ჩირებ?

ლუი. არცაა გასაჩირებელი, დეიწყო რაცხა მი-
კიბულ-მოკიბული ლაპარაკი, აგოო, იგოო. თლა ბოლოს
პირდაპირ მომხაბა — კაკილო თავიდან მევიმო-
როთო. შევიცხადე, მარა არ დამცალდა, იმ მამაძა-
ღებმა შემოგვიტყეს.

კაკილო. (აღეთქდება): ასე თქვა კაკილო? არც
მამის სახელი დამატა, არც ბატონი? არა, ეს გამა-
გებინეთ, რა გავტო ვასაყოფი, თქვე ოხრებო. შენი
ჭამე და იმანაც ჭამოს, თვარა თუ ბევრი ვიწრიაღეთ,
საძირკველი გამოგვეცლება და ქერი თავზე დაგვემ-
ხობა.

ლუი. მე ხმას არ ვიღებ. ვარ ჩემთვიზა. გრუშიქიმ
ეპოტინება თქვენ ადგილს.

კაკილო, ერთხელ და სამუდამოდ უნდა დავადგინოთ. ვინაა დამნაშავე, ახლავე დაფუძახებ ვრუსიების და პირში წაგვიყენებ. შენ კიდევ იმას წაუღებო პირში. (სელექტორში) შემოდი ჩემთან, ვრუსიებევ.

ლუი ი. მევიდებს. ცამდე მართალ კაცს ვერ შემეპიონებს. თუმცა იმეფერი მელაკუდაა, ათას ხრაკს მიეგონებს თავის დასაძვრინათ.

კაკილო (შემოსულ მურადს). ხომ არ გშია და გწყურია, ბიძიკო?

მურადი. აი ამ წუთას ვივანხმებ.

კაკილო. არა, საერთოდ ხომ არ გიჭირს-მეთქი? გყოფნის ფული ოჯახის საჩენინად? ეგება მე არ ვიცი და შენ წილებზე ფეხს იდგამ, ხოლო შენი ბაღები მშველ-ტიტველი დაიარებიან და სამათხოვროთ სეულ აქვთ ვაშვრილი. მითხარი, ერთი, ნუ დაფიქვებ.

მურადი. ვანა შეიძლება თქვენს მიერ კალთანაფარი კაცი რაიმე გაჭირვებას განიცდიდეს. გაჭირვება კი არა, ესე მგონია, ჭალბაზინად თითქოს შიოს მარანში ვცხოვრობდე.

კაკილო. თანამდებობა ხომ არ გებატარებება?

მურადი. მეცობაებება? უფთისტომო, უპროტექციო მანწანლა ორგანიზაციაში მიმიღეთ და შეუვალ სიმადლეზე აწიხედეთ. მეცობაებება კი არა, მეემიძებება ეს ქაანია და მხოლოდ თქვენი დახმარებით გამაქვს კვალა, ნუგეშისის მომცემო ჩემდა.

კაკილო. აბა რაღას მინაღმავ შარას, რას ბოდიშალბო ჩემზე — სულს მიხუთავსო, მოვიშორათო, გავაფუროთო...

მურადი (გაწიწამატდება). ეგ ინსინუაციაა. თქვენს წინააღმდეგ ჩემთვის ინტრიგანობის ინკრინინირება — თავისთავად ბოროტმოქმედებაა. ეს ის ბლეუაა, რომელიც მის მსახობელ შუღერს მთელ ფსონს დააქარავინებს.

ლუი ი. ვერ მევიწამებ, რას ამბობს.

მურადი. იმას ვამბობ, ბატონო ლუი-ნიკოლა, რომ მწებატონ ლიონზე ძვირი სიზმარშიაღვ არ წამოცდენინა და ვიღაც გარეწრის ცილისწამებამ თავზე ბალანია აიად კითხია. ლიონ კარლოევანა, კითხეთ ლუი-ნიკოლას, ამოხეთ თუ ჩემი ნაენავი ოდესმე თქვენი სააუგო ყოფილა. შეუბიღწავო, მოუსყიდევლო ლუი-ნიკოლა, გვარქვი ალაღმართია სიტყვა.

ლუი ი. თლა ნუ მოიანგელოზე თავი.

კაკილო. სწორედ მაგ შეუბაღწავმა დამიფქვა, სასაუზნებო „ნაძირალაში“ რაბი გილაქალქია.

მურადი. (ერთი წამით დაიბნევა. შემდეგ გადახეხევა ლუის. პაოსით). მადლობოთ, კეთილო ლუი. მთელი ერის სახელით მადლობას გწირავ, სასიკადულლო მამულიშვილო. ბარაქალა შენ გამტანობას და უბირობას, თუმცა სხვას არც ვეღვლიდ შენგან, მაგრამ გულზე ნათელი მაინც მომეფინა. შემინდე, რომ ამგვარი გამოცდა მოგიწყებ.

კაკილო. რა გამოცდა?

მურადი. ყველაფერი მოგახსენებთ. ხომ იცით, ვისაც უყვარს, ის ექვანია, ჩემი საზრუნავი და ჭავრი თქვენი კეთილდებობაა, ლიონ კარლოევიჩი. მუდამევაშ იმის სინჯავში ვარ, ვინმე თქვენს მიმართ გულმოდ ცუფარ ხომ არ გაიღობ. მოდა, „ნაძირალაში“ თქვენი სიყვარულით გავადინებებულმა ჩვენი უსხეტაკესი ლუი-ნიკოლა გავსინჯე. ვიფიქრე, აბა, თუ დაუმა-

ღავს ლიონ კარლოევიჩს, რასაც ვანებ ვებუქმებოქი. ყველაფერი რომ გადმოცავთ, ისე ვამხარავა, მუტი რომ არ შეიღებება.

კაკილო. მართლა გავიხარდა? იცლავს ვინმე თქვენს მიტყვევ, აღმინისტრაციულ ანათემას ვერ გადღურჩებო. (ლუის) შენ როგორ ფიქრობ, გვაკუბრებს?

ლუი ი. იქანა ნამუტანს იყლიწებოლა, აქანა ერთიანად ღღიშაქრა ენა..

მურადი. ნუთუ ჩემი სულიერი სიფაქიის არ გჭირდათ...

კაკილო, ვთქვათ დავიჭირეთ, მაგრამ ის მითხარია..

მურადი. ვიცი, რაც უნდა მეთხოვო, ვიცი. მერწმუნეთ მაშინაც, როდესაც ბატონ ლუის შესახებ. ერთი შეხედვით, მის საწინააღმდეგოდ მოგახსენებო შოგეირი რომა, მხოლოდ მისი ინტერესებიდან გამოვლიოდი.

ლუი ი. ჩემს საწინააღმდეგოდ?

კაკილო. რა ინტერესებიდან, კაცი მიწასთან გაასწორებ, ვერავინა დასწამებ.

მურადი (იხსნის ფერად საოვალეს). შეხედეთ, როგორა მაქვს სახე დააღლიავებული. ვისთვის გავწირე თავი, ხევათს ვისი კულისთვის არ მოვერიდე?

კაკილო. ამაჰ, როგორა დაუქოთებისართ.

მურადი. მძაკაციისთვის სულს არ დავიშურებ და რევოლვერსა და ყმას გავეტყულოდი? „ნაძირალაში“ ლუის ვიღაც შეიარაღებული ნაბიჭვრები შემოესიენ, ლუი გაიქცა და ეს არც გაემტყუნება. მოგახსენებთ, მეუღლე ცოტა უჭიფოდ ყავს — კიბო ჰქვია და ნაცემ-ნაბეგვი რომ მამულოლა სახლში, ამით სულიერ სიმშვიდეს დაურღვევდა, მარტო შერჩი ამ ნაკატორაღლებს. ერთი-ორი მომხვდა, მაგრამ არც იმათ დაადგათ კაი დღე. ჩემი ლუისადმი სიყვარულის დამაღასტრებელი სხვა რა მამუთია საჭირო? თუკი საკინებელი რამ მითქვამს, ჩახედული კაცი მიხვდება, რომ მიხდა სასარგებლოდ ვიღწოდი მარტოოდენ.

ლუი ი. არ ვარ ჩახედული კაცი და ამიხსენი ერთი, ჩემდა სასარგებლოდ ცოცხალს საფლავს რეოვა მითხბიოდი.

მურადი. ნეტავ შემემლოს თქმა, რა ექნა სხვის საიდუმლოებას ვერ გავამუდავებ. ქალისთვის სიტყვა მაქვს მიცემული, რომ არხად კრინტს არ დაძძავ.

კაკილო (გამოცოცხლებდა). ქალი? საიდუმლო? ახლავე ჩაიოვერც ყველაფერი.

მურადი. (მივარდება კედელს და თოფს ჩამოსწის). ლიონ კარლოევიჩი, მირჩენია ამ მუჯართი გულის განვიგმროთ. ვინმე ქალისადმი მიცემული სიტყვა გავტეო. თქვენ როგორც ჭინტლმენი უნდა მიმიხვდეთ... ოოო, რა შავეიანი დღე მიიუნდება. ცალკერძ თქვენი რიდი, თაყვანება, ცალკერძ დადებული ფიცი. ორ ცეცხლს შუა მოვექციე. ო, მაცხოვარო, მომიტვე ცოლვანი ჩემში, ინვიციისის კოცონზე დასაწავად ნუ გამიმეტებ!

კაკილო. სული მიმდის ისე მაინტერესებს, რას იტყვის და ამან არ გააბა ღალანდარობა?! თქვი, თორემ მართლა გბრძიავ მაგ თოფს.

მურადი (გზადაგზა იგონებს სათქმელს). რა გავწყობა... ფიცის გატება ძნელად მოსანანიებელი ცოლვავა. ლიუციფერის კლანტებში ვიგდებ თავს. სანუგე-

შოი ისღა დამრჩენია, ლეონ კარლოვიჩი, რომ რომელმაც წარიწყობილს სული თვისი თქვენთვის, მან პოლონი იგი. საქმე ისაა, რომ ერთმა ჩვენდამი კეთილდღეობად განწყობილმა ქალმა — მის სახელს გილიოტინის შიშით ვერ მათქმევინებს — გადმომცა უზენაესის მეუღლის ნათქვამი, თითქოს ლუი-ნიკოლას უნეტარესის კაცის ნათქვამი უპირებენ — თავზარი დამეცა. ასეთი ცქაფი გონების კაცისათვის ჩინოვნიკობა დაქცევაა, მაგრამ ვიცი გაგებარდება, ლუი-ნიკოლა, პირველ რიგში ლეონ კარლოვიჩის განმრთობაზე დაფიქრდი. შენი წახვლა კარლოვიჩისთვის ისეთი ღვთის რისხვა იქნებოდა, რომ შეიძლება დამბლა დასცემოდა. მოგახსენებათ უნეტარესის მეუღლე სიტუაცია არ გადათქვამს ხოლმე, რა უნდა შექნა მე უბედურს, რომელსაც თქვენ ორისადაც სიყვარული ამოძრავებს ოდენ, თქვენთვის, ლეონ კარლოვიჩი, ოდნავ მაინც რომ შემემსუბუქებინა ლუის წახვლით გამოწვეული წამება, გითხარით თითქოს ვიმუხთლეთ: თქოი, ხოლო ლუი-ნიკოლას თქვენთან განსორბების გამო შუბლში ტუცია რომ არ მიხვალა, ვიმკრებლეთ, თქვენს ციურ სახელს ბიჭი მიცვტე. ვიცოდი ჩემი მოცალეობა ამაო იყო, ერთმანეთს გაუზიარებელი ყველაფერს და ბოლოს მე გამოჩინდებოდი ბინძური და უმადური. მაგრამ ემოციებს აყუვი, გულჩელადკრეფილი ხომ ვერ დავცდებოდი, როცა ჩემს უახლოეს ადამიანებს ბედი ასეთ განსაცდელს უმზადებდა. გადაწყვიტე ჩემი თავი სამსხვერპლოზე ზვარჯალ მიმტანა.

ლუი ი. ვიქილად ხარ დაბადებულ.

მურადი. დიახ, სხვის გულისათვის თავგადადებულ, უანგარო ვიქილად. თუ დამიკრებთ, სულით თავ-ლითაც ვარ. თუ არა და მოხდეს მოსახდენელი. (პაოლისი) მე ბავშვობიდან ჩვილი გული დამყვა, მოყვასის სიყვარულა ხატად გავიხადე. ხშირად დამცინოდნენ და მჭირდავდნენ, მაგრამ ნარეკლით ფენილი გზისათვის არ მიღალატია. ბოლოს შეგხვდით თქვენ, ლეონ კარლოვიჩი, ჩემო ხორცშესხულო იდავლო, შევხვდი მზეცავა, რომლისა არა ღირს ვარ მერ რათა განვხსნენ საბედნი ხამლთა მისთან; ვითარც შემეძლო, გემსახურეთ, თავი არ დამიზოგავა. და უკეთუ თქვენი იოტისოდენი უყმაყოფილება გამოვიწყებ, გემუდარებთ — მომხსენით, გამაგდეთ, ნაცარტუბად მაქციეთ. ცოდვების მოსანანიებლად ბერად დავიკვებები, თქვენზე და ლუი-ნიკოლაზე ლოცვებში შემომაღამდება და დამათენდება, თქვენთან განსორბება ჩემთვის სიკვდილა, მაგრამ უყოველ განჩინეს, როგორც შეაფერის კემშარტ ქრისტისან. მორჩილად შევხვდები. უკეთუ ვერ შესაძლებელ არს სასულიო ესე თანა-წარსულად ჩემდა, რათამცა არა შევხვი იგი, იყავნ ნება თქვენი.

კაკილო. (ცრემლივრეულ). კარგი, მარა. შენისთანა გულლია ბიქს მონოხნად რა უნდა. ფიქრდაც არ გავილო, რომ ოდესმე შეგელევი.

ლუი. (მიხვდა, რომ ვერაფერს გახდება, უხალისოდ). რასაკვირველია, რასაკვირველია.

კაკილო. რაც აქამდე ვილაპარაკეთ, ვითომ არ გვილაპარაკია. ერთხელ და სამუდამოდ დავივიწყეთ. კაცო, მშვენიერი მინდორი ჩავგავადებინეს ხელში, ხოდა, ვიკუნტრუშით ზედ და ვძოვით ნოყიერი ბალა-

ხი. მე შენ გეტყვი, გამკითხავი და კონტრუტორი გეყავს ვინმე!

მურადი. მითუმეტეს, რომ სულ ასახანა ტელეფონით მახარეს -- ლუი-ნიკოლა აღარსად აღარსად დაუავთ, თქვენთან ტოვებენო.

კაკილო. მაგას ვერავინ წამართმევს. საბოლოოდ რომ მოვათავოთ ეს ინციდენტი, ერთმანეთს ხელი ჩამოართვით. (ლუი და მურადი სულ ართმევენ ერთმანეთს), აკოცეთ. (გადაუხვევანი. მურადი ვითომ აღფრთოვანებული, ლუი ვალს იხდის). ერთგულზეა შემოხიციეთ.

მურადი. ვინც თქვენ გიორგულთო, უზენაესი შეფის მეუღლის რისხვა მიეცეს!

ლუი. ჩამაგირის მეთი ოქსში არაფერი შეუვიდეს! მურადი. ქრთამი არავის მიეცეს მისთვის!

ლუი. მანქანის სახელი დავიწყებოდას, სულ ფეხით ევლოს!

მურადი. ავარაკი ვერ აქმუნებინოს!

ლუი. ხუთთობანი ბინში ეცხოვროს!

კაკილო. ამინ!

მიშეიკოს ხმა. „ბაიუშო“, „ბაიუშო“, მე „მერცხალი“ ვარ. ვუახლოვდებით დანიშნულების პუნქტს. ჭერჭერობით ყველაფერი რიგვეა. გადავდივარ მიღებაზე.

კაკილო. (მიკროფონში). „მერცხალი“, ძალიან მოხარული ვარ.

მიშეიკოს ხმა. „ბაიუშო“, თქვენი ხმა არ მესმის. კაკილო. (ფეთხურებს ხელელებს აპარატურაში).

რალა ახლა მოიშალა ეს კვარძალე

მიშეიკოს ხმა. თქვენი ხმა არ მესმის, თხოთმეტ წუთში მივადრევე დანიშნულების პუნქტს.

კაკილო. პატრონი არ ყავს ამ დაწესებულებას, თორემ საჭირო მომენტში ტექნიკამ რავა უნდა გამიტყუნოს.

ლუი. რა უშავს, ობერტანის მაინც კეთილი ბოლო უჩანს.

კაკილო. მაგას უმადლოდეს რადიოინჟინერი, რომ არაფერს მოვწვე. საცაა გათენდება. მოვათავოთ ოპერაცია „სივარული“ და წავიდეთ ხაშის საქმელად. მერე ერთი გემოიანად წავიძინოთ. ხომ იცით სადამოს უზენაესის მეუღლის დღეობა და ფორმანი უნდა ვიყო.

ლუი. აბა ხაშის თადარიგს დავიკრე.

სათბავი მანქანის კონსტრუქტორი. (შემოდის, გახსნებული ფრეკი აცვია, თავზე — კოტლეოკი. გულდაგულ მოადგება კაკილოს). თქვენ ბრძანდებით ბატონი ლეონ ბოლოფაროთ?

კაკილო. ამ უთენია შენ ვინ შემოგიშვა აქ, შე ხუტუქავ. ახალი რა გამოიგონე — მავალის სათელი მანქანა თუ ჭვის დამწურავი წნენი?

კონსტრუქტორი (ოფიციალურად). მე გახლავართ ბენდქიტონ სალიცილოვიჩის ოფიციალური სეკუნდანიტი. ბატონ სალიცილოვიჩის პატივი აქვს ლუი-ნიკოლა გავიწყეთ. იარაღის არჩევა თქვენთვის მოვიინდეია. გენბავთ დამბაჩა, გენბავთ — შაგა.

კაკილო. შამფური არ შეიძლება?

კონსტრუქტორი. ასე უკბილედ სახლში ცოლს ეხურები. რა თქმა უნდა, თუკი ოდესმე კიდევ ეღრუბები მის ნახვას, რაშიც მე ევევი მეპარება. სალიცილოვიჩი გარეთ მიცდის და პასუხს ელის.

(ზედიზედ ისმის სიროლის ხმა). აი, გესმით? სისხლი სწურავდა ბელურებზე ვარჯიშობს.

კაკილო (შემკრთალია). კი მაგრამ, რა დავუშავებ, რა მიზეზია?

კონსტრუქტორი. არ იცით არა? ჭერ იყო და ამ სკამიდან გადაყირავეთ. ეს შეგარჩათ. ახლა შევიღეთ ნაწარდი სპილო მისტაცეთ და ტყვეობაში უპირებთ გაყიდვას. სადა გარანტია, რომ ახალმა პატრონმა უღელში არ გააპას და ვირივით არ ამუშაოს ეს ნაწი არსება.

მურადი. სახლოსათვის ჩვენ ხელი არ გვიხლია. ლუი. ბოლოსდაბოლოს სპილოს საფასურს ავიწაღაურებთ.

კაკილო. სპილოს გატაცებაში მე ბრალი არ მიმიძღვის. თუკი ვინმე ჩვენთან წილანდება მაგ ცოცხაში, სატუსალოს ვერსად გაეცევა. გაძლევთ პატიოსან სიტყვას. სალიცილოვიჩის დასაშვინებლად კი საფასურს გავისტუმრებ და ბოღმისაც მოვიძიდ.

კონსტრუქტორი. ფული ყოვლისშემძლე ნუ გგონიათ. სალიცილოვიჩმა თქვა — ერთ-ერთი ჩვენთაგანი აუცილებლად უნდა მოყვდესო. მხოლოდ სისხლი ჩამორცხს შეურაცხყოფასო. როგორც ხედავთ, დუღილი გარღვეულია. (ისმის სიროლი) სალიცილოვიჩი მოუთმენლად ელის პასუხს.

კაკილო (შეძრწუნებულია). დუღილები აკრძალულია უზენაესის მიერ. მე მის განკარგულებას ვერ დავარღვევ. გარდა ამისა, ოთხმოცი წლის ბებერთან ჩხუბი რა ზრდილობაა ან რა ვეჯაცობაა.

კონსტრუქტორი. სალიცილოვიჩმა თქვა, თუ არ მიიღებს გამოწვევას, სადმე ბნელ ადგილას ჩავუხაფრებდი და სულს გავაცხებინებო.

კაკილო. (თავზარდაცემული). ჩემი თანამდებობის კაცისთვის დუღილი უკადრისია. ჩემი სიცოცხლე ერს ეყუთება და მისი გამგებლობა მე არ მაბარია. (ისმის სიროლი) თუ მაინცდამაინც ვერ ისვენებს, ერთ-ერთი ჩემი მოადგილე მიიღებს გამოწვევას. (მოკიქველურად) წადი, კუდრაკავ, მოახსენე სალიცილოვიჩს ასე და ასეა საქმე-თქო. მაგისტვის სულერი არაა, ვისი სისხლით ჩამოირეცხება შეურაცხყოფა.

კონსტრუქტორი. მმ, სულერთი! როგორც სეკუნდანტი ვალდებულად ვვძლი თავს გადავცე თქვენ ნათქვამი, მაგრამ დარწმუნებული ვარ სალიცილოვიჩი ზიზღით უყუარდება ამ დედლურ წინადადებას. ყოველ შემთხვევაში, მე ცდას არ დავაკლებ, რომ ასე მოხდეს (მედლურად მიდის).

კაკილო. აი, ხომ ხედავთ, ბიჭებო, რა შესაძლებლობა მოგეცათ ერთგულება დამიმტკიცოთ და თავი გამოიჩინოთ. ვიცი ორაგებს მთელი გულით გსურთ თავის გამოჩენა, მაგრამ რას იზამ, ერთმა უნდა მერჩებს დაუთმოს. კინკლაობას ხომ არ დაიწყებთ.

მურადი. (ვითომ შეწუხებული). ბედი არ გინდა, როგორი ტანჯვა შემომხდა განგებამ. რა ვქნა, რა წვალში ჩავვარდი. ლუი-ნიკოლას გზაზე ხომ არ გადავუდგები. უფროსი კაცია თანამდებობითაც და ასაკითაც. ამასთან იმდენად მიყვარს, რომ ვერა. ვერ ჩავდები ამხელა ცოდვაში, ვერ წავაბრმევ სასიზარულე შესაძლებლობას მეკრდი დავიფარო მტარვალის ტყვიებისაგან, ბატონო კაკილო. ო, რა ბედნიერი ხარ, ლუი-ნიკოლა. როგორ მშურს შენი!

ლუი. ოუცილებლად დიდი ბედნიერებაა, სხვის გულმბონა რომ ჩავაძალებდი. ხომ არ აჯობებდა, კაკილო ბატონო. თვითონ მიგელო გაწვევა. თვარა უკლას ყბაში ჩოუვარდები, იტყვიან დაფრთხილებულაფუასხმულ კაცს უზენაესი არც გააჩერებს.

კაკილო. მაგას ნუ იღარბებ, გააჩერებს. არადა სიყვდილს მოხსნა არ მიჩრეხნია? იმ მიტრწილ სალიცილოვიჩის რა ენაღვლება — დღეს თუ ხვალ მაინც უნდა მოკვდეს. მე ასეთი პერსპექტივების მქონე კაცს რაზე გადავფეო (სიროლის ხმა).

ლუი (შეშლილი). კი, უმახე მიტრწილი რას აბათქუნებს მაი მამაძალი! ბელურებს არ აცდენს ტყვიას. მურადი. სიხარულმა გაგაბრუა არა, კეთილო ლუი?

მიშოკოს ხმა. „ბაიუშო“, „ბაიუშო“, მე „მეტრცხალი“ ვარ. ობიექტი მიყვანილია დანიშნულების პუნქტში. გზაში არაფერი შემგვინებვეია.

კაკილო. აი, ხომ ხედავთ, როგორ კარგად აეწყო ყველაფერი. ეს ბებრუხანა სალიცილოვიჩი რომ არ ჩამოვხედავოდა წინ, სადარღებელი საერთოდ არაფერი გვექნებოდა. მაგრამ არა უშავს — ლუი-ნიკოლა მოუვლის მაგას.

ლუი. ბატონო, არ იქნება ჩემი ლუემლი ვასვლა. კაკილო. რაბომ?

ლუი. ამსიქე კაცს ტყვია, თვითონ ნამეტანიც რომ მოინდომოს, მაინც ვერ ამცდება.

მურადი. სპილოს მოტაცების იდეა შენ გეკუთვნის და პასუხი შენვე უნდა მასცე.

ლუი. ნეტავი ენა გამხმობოდა ძირში... (ისმის სიროლის გაბმული კვილი).

მურადი. ეს კიდევ რა დარღებულაა?

კაკილო. გაიხედე, ფანჯარაში, რა ხდება — ხანძარი ხომ არ გაჩენილა?

მურადი. (იხედება ფანჯარაში). არა, სასწრაფო დახმარების მანქანაა.

კაკილო. ტრავმა მიიღო ალბათ ვინმემ. აბა რა იქნება — უსაფრთხოების წესებს არ იცავენ?

კონსტრუქტორი. (შემოდის. კაკილოს ზიზღით) თქვე მათხოვრის ქილაგო და ლაქიის ნაშეირო. თქვენი გამოისობით სამართლიანობამ კვლავ წაიფორხილა.

კაკილო (იმედით). გვეშველა? დათანხმდა?

კონსტრუქტორი. როდესაც სალიცილოვიჩს მოვახსენე, რომ ცდილობთ თავი დაიძვინოთ და თქვენს მავერი მოადგილე გაგზავნოთ სარჩებარდ, სპეტაკ მიხუცეს სული შეეხუთა, გადაუჩინდა და ჩაიყვია. ამ უპატიოსნეს ადამიანს ინფარქტი დაემართა და სასწრაფო დახმარების მანქანით სავადმყოფოში წაიყვანეს.

ლუი. (გამოცოცხლებლა) ეუშ, რა იღბალი ქონია — რავა გადამირჩა.

მურადი. საწყენია, საწყენია, რომ ასე დაუსჯელად დავვისხტა ხელიდან. მე მგონი სიმულაციაა. მაგრამ იმედია მალე გამოვა სავადმყოფოდან და ლუი-ნიკოლა აჩვენებს მაგას სერიას.

კონსტრუქტორი. მაგრამ არ იფიქროთ რომელიმე თქვენგანი შესძლებს სამართლიანობის მსჯავრს გაეჭყეს. საივებს დუღიში გიწვევთ. აქვე, ამ კაბინეტში, ჭერ (კაკილოს) თქვენ გავისტუმრებთ საი-

ქოში, აქვე ამ კაბინეტში, მერე (ლუის) თქვენ მიგაყოლებთ და ბოლოს (მურადს) თქვენ.

მურადი (შეშინდება). კი მაგრამ მე რა შუაშა ვარ. ერთი საწყალი ფილოლოგი გახლავართ, ლიტერატურის გარდა, არაფერი მაინტერესებს.

ლუი (კონსტრუქტორს). სადუღლო წესდება თუ გაქვენ წაითხულო?

კონსტრუქტორი. ბავშვიბიდან ჩემი სამაგილო წინაა; ბრეტორი არასდროს ვყოფილვარ; მაგრამ სამართლიანობას, მანდალოსნის ღირსებას და საყოფარ თავიყოფარობას მუდამ იარაღით ვიკავდი.

ლუი. ასრულებ მერე იმ წესდების მოთხოვნებს?

კონსტრუქტორი (თავმოწმუნედ). ყოველ მუხლს მიელი პუნქტუალიზობით ვიკავ.

ლუი. რა წერია იქნა მესამე მუხლში?

კონსტრუქტორი. (სიამოვნებს, რომ ერუდიციას ამტკიცებს). „მდაბოთ კაცს არა აქვს უფლება დღეღმეო გივივის მაღალი წოდების კაცს“.

კაკილო (გუხარდება). მერე შე ტყაუტა გლეხო, თავადებს და ტახტის აზნაურებს დღეღმეო გივივებ? ნებაჲ წესდება მძძვედეს ნებას, რა სიამოვნებით დაგბრძავდეთ.

კონსტრუქტორი (ოდნავ ნიშნავს). მაგრამ წესდებაში წერია, რომ აზნაურს უფლება აქვს მდაბოთ გამოიწვიოს. მაშ რომელიმე თქვენგანმა გადმოგიგოს ხელთათმანო.

კაკილო. გელა გვაკლია თავი გაგიყაროთ.

მურადი. როხი უთავაზეთ ზურგში მაგ პლებების. გაგდეთ აქედან. ხომ იცით ღორის ტილს ფეხზე რომ დაიხვამ, თავზე ავაცოცდება.

კონსტრუქტორი. რა ვნა, წესდებას ვერ დავარდევდი ვაი, ჩემო სათიბავო მანქანავ! ამათ პარაშუს ბოლო აღარ ედება — კვლავ გაექცნენ სამართლიანობის მსახურად ხელს! (აქეთინდება) არა უშავს. სალიცილოვიჩი გამოვა საავამყოფოდან და ყველაფერს გაწვევივინებთ (მიღის).

კაკილო. იმის გამოსვლამდე არაფერი გეტყვიან, შე ენქრეპა! (იციან).

მიშკო (შემოდის). დილა მშვიდობისა.

კაკილო. რაუა ჩვენნი საქმე? ხომ მიღის გლიჯინ-გლიჯინით? ყოჩად, ნიქივ. მარათალია, სილოის მოტაცებისათვის კი დაგსჯი სამაგალითოდ, მაგრამ რა ბედენა პირად უსიამოვნება ამ საყოველთაო ზეიმის ფონზე.

მიშკო. ჭრი ნუ დამსჯით. სამაქსლოდ ჩემი გაგზავნა იქნება სხვაგან მოგიწიოთ. ამჭრად ჩემცა ცდამ ამაოდ ჩაიარა.

ლუი. რეიზა?

კაკილო. ის არ მითხრა ეგ სილო მისი გამზრდლო სალიცილოვიჩივით ბებრეკი და ცვედანი აღმოჩნდა.

მურადი (მხიარულად). ესე იგი, დონ-ჟუანი იმპოტენტია?

მიშკო. ჩვენმა ზოლოტენიკოსმა თქვა, დონ-ჟუანი აფრიული სილოაო, ხლო ჩვენი კურტიანკა ინდოეთის სილო ყოფილა. მაგათი შეჯარება არ ხერხდება. შთამომავლობას არ იძლევიან.

კაკილო. რას ქვია არ იძლევიან? რა უფლება აქვთ! მაგათზე ზრუნვით ნერვები დაგვაწყდა, კინა-

ღამ ის პატიოხანი კაცი სალიცილოვიჩი შემოგაკვდა. უზენაესი დილილებით ტყუილებით გავერე და ახლა არაო, შეილს არ ვიყოლებოთ. დავაზივით თავზე პროფესორები, ვუმკურნალოთ, ეგზამინაციას ვიღებო.

მიშკო. სხვადასხვა გვარეულობის ცხოველებია აი, ვთქვათ, ძალი და მელა ხომ არ შეიძლება შევჯვარიოთ. ამ შემთხვევაში ფიზიოლოგიურ შეუთვისებლობასთან გვაქვს საქმე.

კაკილო. დილა, დედა, ამაზეა ნათქვამი უბედურ კაცს ქვა აღმართში მოეწევო. რა ვიღონოთ ახლა, ბიჭებო. გაანძრით ტკინი.

ლუი. კუროს სხვას ვიშვით.

მურადი. სად? ქალაქში მერე არ არის, მერე რა თავში ვიხილი იხვე აღაბოთს და გაწამაწას. გარდა ამისა, როგორც ხულ ახლახან გავიგე სილოს მაკეობა ოცდარო თვეს გრძელდება. უზენაესის მუდღის მორიგი დღეღმეო კი გაისად დღეის სწორს არის დანიშნული, თუ უფრო ახლო არ გადმოიტანეს. ამიტომ ვფიქრობ ყველაზე კარგი გამოსავალია დღეღმეო გადადებულად ვაჩუქოთ მშექალას დონ-ჟუანი. ვინა თქვა თითქოს მხოლოდ და მხოლოდ ახლადანაშობი სილოა სწორუფარვი არმაღანი. დავაქცევივთ, დაღვიწხებული სილო სოლიდურ შობაქელიძეებს ატყვევებს. პატრონი თუ მოესურვება ზურგზე შეაჭდება, გააქენ-გამოაქენებს.

კაკილო. აბსოლუტურად სწორია. ამა, ნიქივ, ამისთანა რაღაცეებში უკვე დახელოვნებული ხარ. გარეეე ახლავე ის ცვედანი სასახლეში.

მიშკო (ნიშნის მოგებით). არ გამოვა. სანამ ზოლოტენიკოსს ველაპარაკებოდა, სილო ქურაში იმყოფებოდა. ამ დღის სასწრაფო დახმარების მანქანა გამოჩნდა, საშინლად კიოდა, მაგრამ დონ-ჟუანი რატომღაც მისკენ გაიძინქულდა. მოხდა შეტაკება. მანქანამ ორი-სამი მალაყი გააკეთა პერში, მანურად ბორბლებზე დეაშვა და გაუჩერებლოვ გაწარმო გზა. სილოს კი ფეხები დაუშინადა და სიარული ამ შეუღლია.

ლუი. ამას ნარქმევა კაცის თარსობა. იგი ქიჯა სალიცილოვიჩი სიკვდილის წინაც ვერ შოშმინდება, უნდა ყველას მოუწამლოს სიციცხლე.

მურადი. არა უშავს, ხსნა არსებობს. ჩამოყწროთ კურტიანკა, შევადგინოთ აქტი, ვითომ მგლებმა დაგლოჯეს. სინამდვილეში კი მშექალას ვუსახსოვრო.

კაკილო. ამას ქვა ზეშთაგონება. კუროს კოლოფი ხარ. ესლავე შლანეთი დაბანეთ კურტიანკა, სურნელოვან საპონს ნუ დაიშურებთ და გაუყენეთ გზას.

ლუი. სილოის თავზე ის ვილაცას საფლავში ნაგლები ოქროს გვირგვინი დავადგათ, გამოჩრჩეტებულმა არქილოვგმა რომ მოგვაქევა და ასე მივაყენოთ მშექალას.

კაკილო. სწორია. ნიქივ, შენი დასჯა გადადებულა. მიდი გამოიჩინე ფხა. რას მომჩერებობხარ, კურონი კაცი არ გინახავს?

კონსტრუქტორი. (შემოდის ისტერიულად აღგროვანებულ). პა, პა, პა, პა, ჩემი სიკვდილი მანქანა სერიაში მოხდება. პა-პა-პა-პა! (ხარხარებს).

მურადი. გაგიტებულა ბერავი (ისმის ქექა-ქუხილის ხმა).

ლ უ ი. ოუპ, ქვეა-ქუხილია. წარღვნას აპირებენ თუ რა ამბავია.

კონსტრუქტორი. დიახ, წარღვნას, ბატონო ბოლოფართეც, ბატონო დავუშვალო და ბატონო გრუშიძეც. ეს გრიგალი ყველას დაგაწივებთ, მოგწვევით შეჩვეულ ტახტებს და უფსკრულისაკენ წარგიტაცებთ. ოო, ეს ღვარცოფი მეცხვეულ განწმენდს თქვენი ბინძური ცოდვებით სავსე ავგავს თვალბებს. არ გავა ერთი წელიც და ჩემი სათიბავი მანქანა მინდვრებში იგუგუნებს.

მურადი. შმაგი სიფიფის სიმბტომები აქვს: მხედველობითი და ბგერითი მალუსინაციები, ბოდვა.

კონსტრუქტორი. ბოდვას თქვენ დაიწყებთ ახლა. ოფიციალურად გიცხადებთ: ის ნაიდირი, თქვენ რომ უზუნაგს შეფს ეძახდით, და მისი თანამწროლი მხეცი მოხსნილი არიან. წავედი სალიტოლოგითან, ვახარებ ამ ამბავს. უწამლოდ მორჩება. ჰა-ჰა-ჰა! ჩემი მანქანა მინდვრებში იგუგუნებს. ჰა, ჰა, ჰა!!!

კაკილო. რა წამორღო ამ ყიამყარლმა ქიამ, შეფი და შეფინა გადააყენესო?

ლ უ ი. გონებადაკლული ვინცხა რაცხას წამოაყრანტალბებს, მავას რავა უნდა გოუწიო ანგარიში. (ქვეა-ქუხილი).

მურადი. ეს ქვეა-ქუხილი ავის მომასწავებელია. გუმანით ვგრძნობ ვილაცას საძირკველი ეცლება.

მიშიკო. დაურტყე და გაგეთ.

კაკილო. ხისხამ დილით როგორ დავურტყეო. რომ გაბრაღვნს? მერე რა ვკითხო, ხომ არ გამოგაპანდურეს-მეთქი?

მურადი. მიუღლოცთ მეუღლის დღეობა, უთხარით არ მინდოდა ვინმეს ჩემთვის დაესწროო. ღაპარაკში შეატყობთ რა ხასიათოვა.

კაკილო. დავუშვათ მოხსნილია და მავასთან ტელეფონით საუბარი მავნებლოფონის ფირზე იწერება? მერე არ იფიქრებენ ჩემზე, ამ დილაადრიანად რას ურეკავდა, თუ მავას ახლო კაცი არ არისო.

ლ უ ი. დოურტყე და დამუწღდი. ის გეტყვის „ალოო“ და ხმაზე მიხვდები გოუძახებს ქუჩაში თუ ქერეთ არა.

კაკილო. (უხალისოდ იღებს ყურმილს). დიახ, ბატონო. ახლავე, ბატონო.

(შეშინებული ადგებს ყურმილს).

მურადი და ლ უ ი. რაო, რა თქვა?

კაკილო (გაოგნებული). ვილაც სხვამ მითხრა, ამ ტელეფონზე ნუ რეკავო, დედე ყურმილიო.

ლ უ ი. ვუი, უბედურო ჩემო თავო. (რეკავს ტელეფონს).

კაკილო. ალო. ახ, შენა ხარ, ქოფაკოვიჩი. ჭერჭერობით არ ვიცი როგორა ვარ. რა გავიგე? მართალია? წყალი არ გაუვა? რას იზამ, რას იზამ. აღბათ უწია ცოდვებმა. ბოლოხანებში ბევრი რამ მიქარა,

(ცრემლები წასაცდება) მიქარა, ხო, მიქარა (ღებს გურმილს).

ლ უ ი (ქვეთინით). ლენე კარლოვიჩი, ლენე კარლოვიჩი, ლენე კარლოვიჩი!

მურადი (პათოსით). იტირეთ, იტირეთ, სიბილწის ტიკტორებო. თქვენი დღეები დათვლილია. ცრემლების მერთა სხვა რა ნუგეშო დაგარჩინათ. გეშმარებოდ, დედა საწავვეზე გადინაცვლოთ და გზა დაუთმოთ მზარდ, ახალგაზრდა კადრებს, ვისაც აქამდე გასაქანს არ აძლევდით და ასპარეზს უკვეცავდით.

კაკილო (იკრუნჩხება). ვერ გავიგე, რა მომდის თითქოს ვიკუმშები, ვირტუბები.

ლ უ ი (წელგამართული). მეც რაცხა ვივწუნები, ვიფუშები.

მურადი. სავსებით კანონზომიერი მოვლენაა.

კაკილო (მიშეკოს). მიშველე რამე, ნეიძე. გამოცხადე სასწრაფო. ხალხს არ გააგებინოთ ოღონდ, რომ დავიჩუტე, ხომ იციოთ მაღმერთებს და შეიძლება გადარიოს დარღისაგან.

მურადი. გადარიოს კი არა, სანთლებს აუნთებს მამაწეციკრს.

(კაკილო და ლუი დაპატარავებულები და მოკრუნჩხულები მიშეკოს ვაივაგლახით გაუაგეს).

მურადი. აბა, ქუთით, მუსტანგოვიჩი. შენ დაგრჩა ბურთი და მოედანი. (მედიდურად სცემს ბოლთას ყვირის) ნეიძე, ახლავე აქ გამოცხადდი. (მიშეკო შემოდის) ხომ გითხარი, ნეიძე, ძალიან მალე დამპირდები-მეთქი?

მიშიკო. მე თქვენ არასდროს არ დაგპირდებით და არ გამოგადგებით.

მურადი. რას მიედ-მოედები. არ იცი, აქ ვინ გახდება უფროსი?

მიშიკო. თქვენ არა. ვერ ატყობთ, რომ თანდათან იკუნტებიო.

მურადი. არავითარ შემთხვევაში. (ტანზე ხელებს ისევას) თუმცა... ნუთუ მეც გამწირებს?! ვაიმე კარიერავ — ჩემო სიცოცხლევ. სული გამდის თითქოს. საცობი დამიცეო, არ დამლუპოთ უმწიფილი კაცი. (იკრუნჩხება). სულ დავიფუყე. ეს უსამართლობაა. ვაი და უთო, სიკვდილი და არ გადარჩენა ჩემ ყოფილ პატრონს ბოლოფართეს (ბარბაცით და ჩოქვით გადის).

ფეხშიშველი ქალიშვილი. (შემოდის) სადა ხარ, მიშიკო, ქვეყანა ავარიალევ, ყველგან გეძებდი.

მიშიკო. რა კარგია, რომ მოხვედი. მრავალი ათასი წელია, რაც გელოდები. ბევრჯერ მეჩვენებოდა, რომ შენ გიპოვე, მაგრამ ხელში სხვა ქალი აღმომიჩინია. ახლაც არ მომატყულიო. (მიდის ფანჯარასთან) ხედავ, თავსხმამ გადაიღო და ღრუბლები გადაიყარა. ხედავ, როგორ ცისფრად ეკაშაშებს ცისყრის ვარსკვლავი — დედამიწა.

ქალიშვილი. თითქოს ობოლი ბრილიანტია ამ უსასრულო სივრცეში, იმედი და ნუგეში უყვლა მიუსაფარი და სასოწარკვეთილი არსებისა.

მიშკო. ჩვენ მისგან უნდა ვასწავლოთ სიყვარული.

ქალიშვილი. შენ დარწმუნებული ხარ, რომ იქ იდევნება შური და მტრობა, და თვით სიძულვილს სიყვარული უდევს ხარულად?

მიშკო. მე მინდა ასე იყოს... მე ასე მჯერა... მე მსურს შეგიყვარო, როგორც მიწისებულ ვაჟს უყვარს მიწისებული გოგონა საღამოს ხანს, როცა თავანკარა მკერში მაგნოლიების თავბრულამხვევი სურნელია ჩა-

ღვრილი, მეწამული მზე ზღვის ზედაპირზე ტრეტივებს და თანდათანობით ელვარება ემატება მთვარეს და ასპიროსს.

ქალიშვილი. მაშინ ჩვენ ველახვართ? შეგვაშინებს? ვერც სწრაფმავალი დრო, ვერც სივრცე, ვერც კოსმიური კატასტროფები?

მიშკო. არ უნდა შეგვაშინოს...

ქალიშვილი. ამბობენ, ვისაც უყვარს, უკვლავ ემბრავება...

მიშკო. სხვანაირად არ შეიძლება.. ასე უნდა იყოს... შეხედე, შეხედე, რა ცისფრად ბრღვევიალებს...

დასასრული.

რედაქციისაზრდები

ჩვენი ჟურნალის 1987 წლის № 1, 3, 5 და № 9-ში, რუბრიკით „ჩვენი პუბლიკაცია“, დაბეჭდილია დიდი ქართველი მსახიობის სერგო ზაქარიასის მოგონებანი.

ერთ-ერთი პუბლიკაციის (1987 წ. № 1, გვ. 94) ლიტერატურული დამუშავებისას (პუბლიკაცია მოამზადა საქართველოს სსრ თეატრის, მუსიკისა და კინოს მუზეუმის თანამშრომელმა ლედი კაპანაძემ) დაშვებულია შეცდომა, რაც მსახიობის მოგონებათა ამ პასაჟს განსხვავებულად წარმოგვიდგენს. ვბეჭდავთ ს. ზაქარიასის ჩანაწერების ამ ფრაგმენტს, ავტორის სტილისა და სინტაქსის შეუცვლელად:

„გარიყრაფე“* მუშაობის დროს თითქმის მე ვიყავი პირველი და ლილი (რეჟისორი ლ. იოსელიანი) იყო მეტად მიმდობი, ფრთხილი და მორიდებული უადრესად (ის პირველად შემხვდა მუშაობაში, ის იყო შედარებით ახალგაზრდა და მე მასთან უფრო ავტორიტეტიანი). ამიტომ აქ პირველი ნომერი ვიყავი მე. „რაიკომის მდივანში“** ჩვენ ორივე ვპირველობდით. მართალია, ერთმანეთთან მეტად

პირიდებულნი და მოყვარულნი, მაგრამ ამას, ორივეს პირველობამ, ხანდახან უსიამოვნებაც კი მოგვაცენა. ეს ნაწილობრივ გამეორდა და ზოგიერთ ადგილას კიდევ გართულდა პიკინსში.*** ამიტომ ორივე სახემ ამით ბევრი დაკარგა... პიკინსზე მუშაობა კიდევ იმით არის საინტერესო, რომ რეჟისორი უფრო საინტერესოდ ხედავდა, უფრო დახვეწილად, უფრო ოპიზარით, ვიდრე მე. მე ამას ვერ ვაკეთებდი, ვერ შევწვდი. მან მოინდომა ჩემი „მასალა“ გადაქცევა და თვითონ ძერწვა, მე ეს მანერვიულებდა და ამის გამო დაბადებული წინააღმდეგობა ხშირად ერთ და იმავე ადგილს გვატყეპნიებდა, ის თავისაკენ ეწეოდა, მე ჩემსკენ...“

(საქ. სსრ თეატრის, მუსიკისა და კინოს მუზეუმი, ფ. I, საქმე 115, ხ/წ 24543, საქალაქ № 17).

* ი. ვალანის პიესა.

** რ. თაბუკაშვილის პიესა.

*** ბ. შოუს „პიგმალიონის“ მთავარი გმირი.